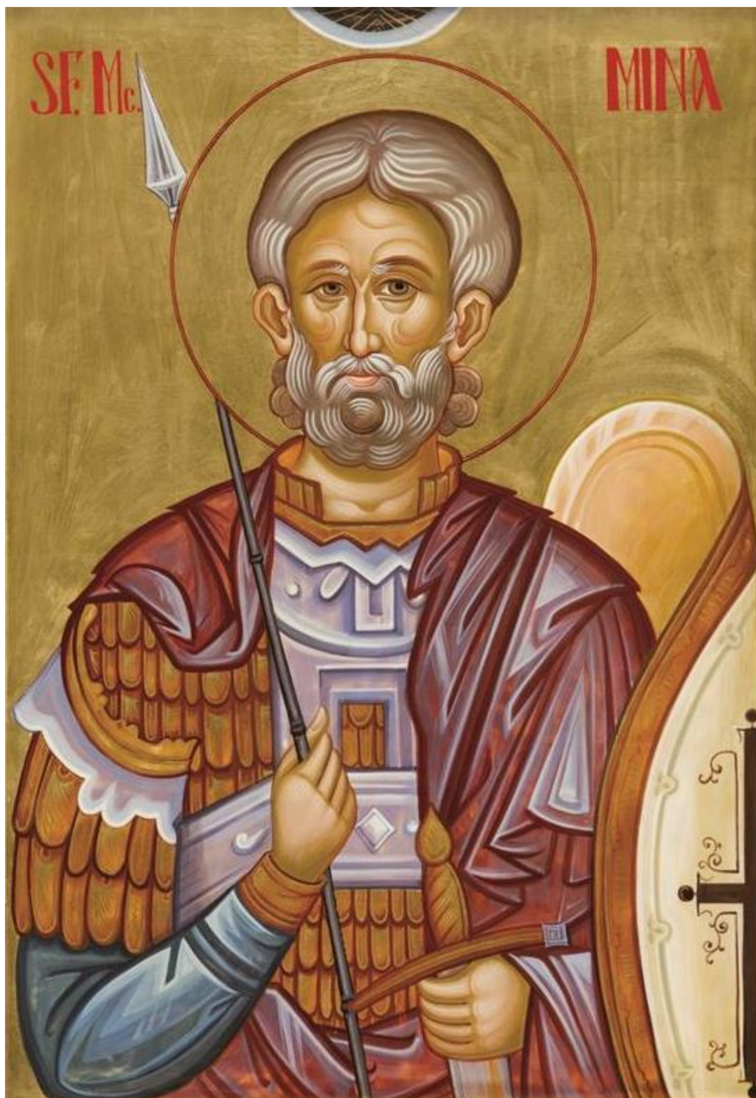
Minuni ale Sfântului Mina ... în zilele noastre, în România …

A.S.C.O.R. - Asociaţia Studenţilor Creştini Ortodocşi Români
Filiala Cluj-Napoca

Str. Haşdeu nr. 45,
Cluj-Napoca Email: ascor_cluj@yahoo.com

Index

Viaţa şi martiriul Sfântului mare mucenic Mina

Despre viaţa Sfântului Mina, principalele date ne sunt oferite de Sinaxarul egiptean.

Mama sa, Eufemia, nu avea nici un copil. Într-o zi, s-a dus la biserica din Attrib, cu ocazia unei sărbători închinate Maicii Domnului. Acolo, văzând părinţii alături de copiii lor, frumos îmbrăcaţi de sărbătoare, ea s-a întristat, a suspinat şi a lăcrimat, îngenunchind în faţa icoanei Sfintei Fecioare Maria. S-a rugat fierbinte să mijlocească în faţa iubitului ei Fiu ca să-i dăruiască şi ei un copilaş. Atunci, o voce s-a auzit dinspre icoană, spunând: „Amen". S-a bucurat nespus, înţelegând că Domnul şi Maica Sa îi auziseră rugăciunile. Întorcându-se acasă, i-a povestit soţului ei, Eudoxius, cele întâmplate, iar el a zis: „Fie voia Domnului!".

Domnul, Iubitorul de oameni, le-a dăruit un copilaş, un băieţel pe care l-au numit Mena (Mina), după cuvântul „Amen" pe care îl auzise femeia în faţa icoanei. Mai târziu, fericiţii părinţi au mai avut un fiu şi o fiică.

Sfântul Mina a crescut într-o atmosferă creştină, având parte de o educaţie aleasă. Părinţii săi erau înstăriţi, tatăl fiind guvernator militar. Când Mina avea 11 ani, tatăl său s-a mutat la cele veşnice, iar mama i-a urmat trei ani mai târziu. Rămânând fără părinţi, Sfântul Mina şi-a închinat viaţa rugăciunii, postului, alergând cu bună nădejde către Părintele Ceresc, Ocrotitorul orfanilor şi Proniatorul celor ce-L iubesc.

Cu timpul, datorită preţuirii pe care toţi o aveau faţă de el, Sfântul Mina a fost numit în înaltul post pe care-l ocupase tatăl său, conducând cu dreptate şi iubire de semeni, fiind preţuit şi cinstit de către toţi cei care îl cunoşteau.

Când împăratul Diocleţian a renunţat la creştinism şi a ordonat adorarea idolilor, mulţi creştini au preferat să primească martiriul în numele Domnului nostru Iisus Hristos. Sfântul şi-a părăsit poziţia de conducere şi cea militară în care se afla şi s-a retras în deşert, unde a rămas pentru o perioadă de cinci ani, cinstindu-L şi iubindu-L pe Dumnezeu din toată inima sa.

Într-una din zile, a văzut cerurile deschizându-se şi mucenicii purtând cununi minunate. A auzit o voce zicând: „Tot cel ce se osteneşte pentru numele Domnului Iisus va primi astfel de cununi". Atunci, sfântul s-a întors în oraşul pe care îl guvernase, mărturisind numele Domnului Iisus Hristos.

Ştiind că aparţine unei familii nobile, concetăţenii săi l-au sfătuit să se îndepărteze de credinţa lui, promiţându-i daruri şi măriri. Sfântul Mina nu s-a lepădat de credinţa sa, iar, ca urmare, guvernatorul oraşului a hotărât să fie torturat.

Sfântul a rezistat vitejeşte torturilor. Atunci guvernatorul a ordonat să-i fie tăiat capul, să i se arunce trupul în flăcări, iar cenuşa să fie împrăştiată în vânt. Trupul i-a rămas în foc timp de trei zile şi trei nopţi, dar nu a suferit stricăciuni, deşi sfântul şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

După trei zile, sora sfântului a reuşit să-i ia trupul de acolo, dând soldaţilor o mulţime de bani în schimbul lui. L-a înfăşurat într-un veşmânt şi a dorit să îl ducă în Alexandria, după cum o sfătuise înainte chiar fratele ei; având trupul mucenicesc cu ea, s-a îmbarcat pe una dintre corăbiile ce mergeau spre Alexandria.

În timpul călătoriei, nişte sălbăticiuni ale mării au apărut din adâncuri şi au atacat călătorii de pe vas. Aceştia, îngroziţi, strigau cu frică mare. Sora sfântului s-a rugat Domnului şi a cerut mijlocirea, ajutorul fratelui ei, şi, ca urmare, din trupul sfântului au ieşit flăcări care au ars feţele sălbăticiunilor. Acestea s-au scufundat cu repeziciune, iar când au reapărut, flăcările le-au ars încă o dată, coborând, astfel în adâncul mării pentru totdeauna.

Când corabia a intrat în port, locuitorii din Alexandria, în frunte cu patriarhul Atanasie cel mare, i-au ieşit în întâmpinare: au purtat trupul sfânt cu înfiorare, l-au îmbrăcat în veşminte scumpe şi l-au aşezat în biserică, spre cinstire şi închinare.

După ce vremea persecuţiilor s-a încheiat, îngerul Domnului i-a apărut patriarhului şi i-a spus că voia Domnului era să aşeze trupul Sfântului Mina pe o cămilă şi să îl scoată afară din oraş, fără ca cineva să îl călăuzească; trebuia doar să urmărească de la distanţă cămila până când aceasta se va opri în locul hotărât de Domnul.

Au mers aşa cu toţii până când au ajuns într-un loc numit Lacul Bayad din regiunea Marriot. Acolo, ei au auzit o voce zicând: „Acesta este locul unde Domnul doreşte să se odihnească trupul iubitului său Mina!”.

Astfel, au coborât corpul şi l-au pus într-un sicriu pe care l- au aşezat într-o grădină frumoasă, iar apoi, multe minuni s-au întâmplat acolo cu mijlocirea mucenicului.

După o vreme, locuitorii din Pentapolis s-au ridicat împotriva oraşelor din jurul Alexandriei. Oamenii se pregăteau să îi înfrunte pe barbari şi guvernatorul a

hotărât să ia trupul sfântului cu ei, ca un puternic ocrotitor. A luat trupul în ascuns şi cu binecuvântările sfântului, i-a biruit pe barbari şi s-a reîntors victorios.

Guvernatorul, bucuros şi recunoscător, s-a gândit să nu înapoieze trupul sfântului locului de unde îl luase, vroind să îl ducă în Alexandria şi să îl pună într-un loc de cinstire şi închinare. Pe drumul de întoarcere, a trecut prin zona Lacului Bayad, locul de unde luase trupul Sfântului Mina. Acolo, cămila care purta sfântul trup a îngenunchiat şi nu a mai vrut să se mişte, chiar în pofida câtorva lovituri primite.

Atunci, au mutat trupul pe o altă cămilă, dar nici aceasta nu a vrut să plece din loc. În cele din urmă, guvernatorul şi cei care îl însoţeau au înţeles că aceasta este voinţa Domnului şi au făcut un sicriu din lemn de esenţă tare, în care au pus sicriul de argint. Au aşezat, apoi, sicriul la locul său şi cerând binecuvântarea Sfântului Mina, s-au reîntors în Alexandria.

Descoperirea minunată a sfintelor moaşte

Atunci când Domnul a dorit să dezvăluie locul unde era trupul Sfântului Mina, a făcut-o într-un chip minunat.

În acele locuri, se afla un păstor care avea un miel bolnav de râie. Într-una din zile, acest miel a alunecat într-o fântână, un puţ aflat lângă locul unde era îngropat trupul Sfântului Mina.

Ieşind din apă, mielul s-a rostogolit prin nisipul din acel loc şi s-a vindecat pe loc. Păstorul, uimit, a început să ia din nisip, să îl amestece cu apa şi să ungă cu el orice miel bolnav şi acesta se vindeca imediat.

Vestea minunilor acestora s-a răspândit cu repeziciune în Imperiul Bizantin, până când a auzit şi împăratul Constantinopolului (se pare că este vorba de însuşi Sfântul Constantin). Acesta avea o singură fată care era bolnavă de lepră.

Împăratul a trimis-o la locul unde era trupul Sfântului Mina ca să afle de la acel păstor cum se petreceau minunile. Discutând cu acesta, fata a luat nisip, l-a umezit cu apă şi s-a dat pe trup, dormind peste noapte în acel loc.

În timpul somnului, ea l-a văzut pe Sfântul Mina care i-a zis: „Trezeşte-te devreme şi sapă în acest loc şi vei găsi trupul meu!”.

Când s-a trezit, fata era vindecată şi începând să sape, a găsit trupul sfântului. Degrabă a trimis vorba tatălui ei despre cele întâmplate. Acesta s-a bucurat nespus, mulţumind şi aducându-I laude lui Dumnezeu.

În semn de recunoştinţă şi nu numai, împăratul a dat bani şi a trimis oameni, care au construit o biserică în acel loc, în cinstea slăvitului mucenic Mina.

Mai târziu, în timpul domniei împăraţilor romani Arcadius şi Honorius, aceştia au hotărât construirea unui oraş impresionant exact în acel loc, oraş care s-a numit Abu Mena („abu" înseamnă „părinte, sfânt"). Acest oraş avea să devină vestit în întreaga lume creştină, ca un loc de mângâiere, izbăvire, tămăduire, ocrotire şi salvare. Va fi unul dintre cele mai căutate locuri ale creştinătăţii în perioada secolelor V-VII (d. Hr.).

Mulţimi de oameni bolnavi veneau aici, din cele patru zări ale pământului, rugându-l pe marele mucenic să mijlocească pentru ei, pentru familiile lor şi pentru prieteni şi mulţi îşi aflau rezolvarea problemelor cu care veniseră ... cu mijlocirea Sfântului Mina.

În semn de binecuvântare, ei duceau acasă de aici mici sticluţe ceramice, umplute cu apă dintr-un izvor făcător de minuni sau cu ulei de la candela ce ardea lângă trupul sfântului.

Pe fiecare faţă, era reprezentat Sfântul Mina, purtând o tunică şi având la picioare două cămile. De-a stânga şi de-a dreapa capului era scris în limba greacă: "O AGIOS MENAS" (Sfântul Mina).

Aceste sticluţe au fost descoperite de către arheolog în diverse locuri, surprinzătoare prin răspândirea lor: Heidelberg - Germania, Milano - Italia, Dalmata – Iugoslavia, Marsilia - Franţa, Dengela - Sudan, Ierusalim - Ţara Sfântă şi la Tomis (Constanţa) - România.

La venirea arabilor în Egipt, o parte dintre aceştia au atacat oraşul şi biserica, acestea fiind distruse şi rămânând în timp doar ruinele.

Acum, în acel loc, se află o impresionantă mănăstire, construită de răposatul papă Kyrillos al VI-lea, conducătorul Bisericii Copte, unde odihnesc, spre veşnică închinare, moaştele Sfântului mare mucenic Mina.

Informaţii de Valeriu R. Bob - sursa:

http://www.crestinortodox.ro/sfinţi/sfântul-mare-mucenic-mina-făcătorul-minuni-122206.html

Minunile marelui mucenic Mina săvârşite în zilele noastre, în România

1. Sfântul îi ajută şi pe cei ce nu-l cunosc ... şi apoi le devine prieten apropiat

În urmă cu şase ani, puţin înaintea zilei Sfântului Pantelimon... Dar asta nu avea importanţă atunci, cum nimic nu prea avea importanţă atunci, când singurul lucru important cu adevărat era în prag, cu mâna pe sonerie.

Urma ziua nunţii, într-o săptămână, şi toate celelalte aşteptau, mai mult sau mai puţin cuminţi, la coadă. În timp, se formase o masă destul de pestriţă, unde sfinţii, noţiuni abstracte şi prea puţin veridice pentru mine, erau amestecaţi într-un tot omogen cu orice altă îndeletnicire, lucru sau preocupare. Ţinta era una singură şi mult prea aproape ca tot restul să nu fie trecut în rezervă. Pe când fanfarele sunau ameţitor şi ritmul mă purta uşor, cineva se împiedică de cablu. Stop cadru. Bag mâna-n buzunar, nimic. Scotocesc în rucsac, nimic. Întorc casa pe dos, la fel, nimic. Nimicul mă pândea la fiecare căutare şi tot el se iţea, zeflemitor, în locul preţiosului meu portofel. Nu, categoric nu salariul îl împodobea, nici nu ar fi avut cum, pipernicitul, şi nici valoare sentimentală nu avea, altceva-l încununa pe el, preţiosul. Ştiau prea bine, şi el şi nimicul, că singur n-am să reuşesc. Păi cum aş fi putut, eu fără mine, să apar în public şi să pretind a mă unii cu o fiinţă bine definită sub toate privinţele legale, eu, nelegitimatul. Aşadar, găsisem ceea ce căutasem asiduu, devenisem un nimic, mai precis, un nimeni. Eu, cel atât de preocupat, Importanţa personificată, mai marele zilei, într-o clipită, m-am aflat Fără de nume, cel puţin, printate, laminate şi aranjate cu grijă în portofel.

Probabil, sătule de atâta aroganţă, cartea de identitate, permisul de conducere, cardul bancar, talonul maşinii şi tot ce dădea prestanţă şi rotunjime dragului meu portmoneu, împreună cu acesta, au ales să pice-n mâna duşmanului, calic poate, dar cel puţin fără atâtea fumuri de artist. Da, urma să spun, sunt artist, artist vizual, sau plastic, nu-mi place cum sună plastic, totuşi, nici vizual, oricum, viral sau nu, aiurite sunt toate de pe mine. Aşa că nu mă plâng, ci urlu, strig cât pot, mă tăvălesc, mă văicăresc, sunt disperat. Se vede de pe lună, pe restul planetelor sunt indicatoare, care semnalizează luminos, intermitent, drama mea.

Sâmbătă dimineaţa am constatat lipsa lui, chiar înainte de Liturghie, la care vroiam să particip. Dar cum, aşa, fără de mine, mi-era imposibil. După cum spuneam, precipitarea interioară îşi depăşise albia şi urma să afecteze pe toţi cei întâlniţi în aval, când, o cunoştinţă din biserică care intuise primejdia ce avea să se abată asupra comunităţii, mi-a luat-o înainte: „Alex, te văd mâhnit, supărat, ce sa întâmplat? Păi asta-i tot? Ei trebuia, păi chiar te vei căsători, ai să vezi! Numai roagă-te

Sfântului Mina, cum la cine?! La Sfântul Mina, n-ai auzit de el?! Acum fug şi-ţi aduc acatistul!”. Aaca-cee?

Oooff, viaţă boemă, îmbibată în toate stilurile rock, literatură de-a valma şi cursuri de filozofie, hoinăreală-n latul lumii şi de-a lungul lunei pline, nopţi albite-n spuma berii de mare. Curmate abrupt de-un acatist. Poate nu chiar aşa de brusc, oricum mai ceva ca iepurele de câmp m-am apropiat de biserică şi doar frica să nu mai păţesc ce- am păţit mă ţinea aproape. Încă nu eram cu totul domesticit şi preferam să măsor ograda decât să stau prin Casă. Oricum, de aici până la super-mega-trăznita idee de-a citi un acatist de-a-ntregul era cale, nu şagă.

Ce-aveam de pierdut, am pierdut, aşa că, iată-mă-n poziţie de drepţi, chitit de-un paravan, silabisind primele versete. De acuma, plânsul mi s-a prefăcut în râs, iar vouă, râsul în plâns. Cu mult înainte de-a încheia într-o totală conformare habotnică, retrogradă şi iraţională al 13-lea codac de trei ori, m-am aflat răpit, în braţele Sfântului cu care tocmai făcusem cunoştiinţă. Era o bucurie palpabilă, consistentă, care mă umplea. Mă împlinea şi nu-mi păsa de acte, de planuri, de sine. Precum Moş Ion Roată, îmi ardea obrazul de atingerea lui Vodă. Să nu credeţi că am plecat liniştit, asigurat că totul va fi bine. Altă mărturie vreau să dau, nebuneşte sună, ca orice iubire, dar nu îmi păsa dacă se rezolva sau nu.

Eram absorbit de acea întâlnire. Aflasem un prieten! Eram fericit cum numai o prietenie adevărată te poate face. Dacă n-aş fi un romantic înrăit, m-aş fi oprit aici. Dar cum să vă lipsesc de bucuria de-a vă trezi Luni dimineaţa, alături de mine, acum şase ani, de glasul doamnei administratoare a departamentului Foto Video din cadrul Univ. de arte şi Design unde lucrez, care mă întrebă retoric, victorioasă: „Alex, unde ţi-e portofelul?! Da, aşa sunt sfinţii, nu te lasă sa te chinui mai mult decât îţi este de folos.”

Bineînţeles, coincidenţa, pentru cei care cred în aşa ceva, a făcut ca portofelul meu să fie găsit în centru oraşului de un domn binevoitor care l-a dus la secţia de poliţie din apropiere unde, iar coincidenţa, a făcut să lucreze soţul unei doamne de la noi din universitate şi din nou coincidenţa (nu mai pot scrie cuvântul ăsta de multe ori) l-a pus de gardă tocmai atunci şi, găsind fluturaşul salarial al meu în portofel şi rezistând şocului, n-a izbucnit în râs, iar apoi în plâns cum păţesc eu când îl primesc şi-l privesc, ci l-a dus soţiei, iar soţia, doamnei administratoare şi iaca aşa l-am primit viu şi nemodificat. Am dat şi dau slavă lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi sfinţilor pentru neţărmuita iubire ce-o au pentru noi.

Cât despre Sfântul Mina, multe aş mai avea de zis, dar mă rezum la una, deaorece, aşa cum zice şi Scriptura, nu mi-ar ajunge paginile să le înşir pe toate.

Într-o zi, băiatul nostru cel mare, pe atunci mic tare, doi ani jumate, pe care, din coincidenţă (ultima oară, promit), îl cheamă Mina, a rămas singur în apartament. Da, sunt de acord, părinţii întârziaţi în adolescenţă, l-au lăsat singur spre învăţătură de minte şi-au coborât cu sora mai mică, pe atunci şi mai mică, în faţa blocului. Nu mult, doar atât cât copilaşul să poată închide în urma lor uşa, cu ţâmburuşul.

Ţâmburuşul, încă nu v-am zis, în pofida numelui, este atotputernic. Odată ce ai închis cu el uşa pe dinăuntru, pe dinafară nu o mai poţi deschide. Cheia, tot în pofida numelui, este neputincioasă în deschiderea uşii şi împotriva ţâmburuşului (un cuvânt cel puţin la fel de antipatic ca şi coincidenţa, vă asigur). Doi ani jumate este vârsta perfectă pentru a face lucruri pe care nu le mai poţi desface.

Aşadar, după cum vă aşteptaţi mai mult voi decât noi, tot spre învăţătură, de data asta a noastră, a părinţilor, uşa a rămas închisă cu băieţelul plângând neputincios îndărătul ei. Nu ştiu cum aş putea să vă descriu mai expresiv situaţia, pentru că expresia, cea de groază, era cea care ne caracteriza cel mai fidel figura şi comportamentul în acele clipe îngrozitor de lungi. Totul era grozav, uşa era groaznic de solidă, fetiţa din braţe grozav de grea, o linişte îngrozitoare venea din spatele uşii, semn că băieţelul a obosit prea tare şi poate adoarme, iar noi, înfiorător de neputincioşi, închişi afară, într-o disperare cumplită, îngrozitoare. Ne-am rugat la Sfântul Mina cum am putut, printre strigăte, regrete şi disperare, chiar şi aşa, ajutorul Sfântului n-a pregetat să apară. Şi nu doar ajutorul, ci chiar Sfântul în persoană, după cum veţi vedea şi după spusele copilaşului nostru.

Tocmai trecea pe acolo, un muncitor cunoscut nouă şi care s-a oferit să ne ajute. Într-un mod cu totul senzaţional, demn de un circ cu prestanţă, muncitorul nostru a escaladat acrobatic blocul, de pe un balcon pe altul. Chiar dacă stăm la etajul doi, distanţa dintre balconul nostru şi asfalt este considerabilă. Odată ajuns pe balcon, a început să-l strige pe copilaş, neputând să-l vadă din cauza draperiei. Idea muncitorului era ca băieţelul să ridice de mânerul uşii de la balcon, o uşă de termopan, până în poziţia în care ar fi putut fi deschisă din afară. Menţionez că acest fapt, cu toată disperarea în care ne aflam, ni s-a părut de-a dreptul fantezist. Mânerul era doar pe dinăuntrul uşii, în plus ştiam prea bine, eu şi soţia, cât de greu se deschide uşa de la balcon şi cât de anevoios se manevrează clanţa aceea.

Cu totul neaşteptat, copilaşul a reuşit, cu ajutorul unui om, de care nu i-a fost frică, citat din spusele lui, să ridice clanţa până în poziţia în care muncitorul a reuşit să

împingă uşa şi să o deschidă. Omul despre care vorbea băieţelul nostru se afla înăuntru apartamentului şi nu în afară, iar copilul nu l-a confundat cu Rareş, muncitorul de pe balcon, pe care-l cunoştea.

Ţin să repet faptul că, eu, un om matur şi pe deplin funcţional fizic, încord jumate de biceps ca să pot ridica clanţa respectivă. Un copil de doi ani jumate, fie el cel mai solid, ceea ce nu era cazul pentru copilul nostru care nu mâncă aproape nimic şi arată ca un schelet ambulant, şi epuizat de pe urma plânsului, să ridice aceea clanţă era cu neputinţă. În plus, liniştea cu care ne-a întâmpinat copilaşul dovedea, negru pe alb, că cineva trecuse pe acolo. Cineva care avea puterea să liniştească şi pe cei mai mici dintre noi în cele mai grele situaţii.

Acestea sunt situaţii limită, în care Sfântul şi-a făcut cumva simţită prezenţa într-un mod evident, aproape tangibil, dar de nenumărate ori, în nenumărate cazuri, în care mi-am pierdut răbdarea, încrederea, nădejdea, echilibrul, raţiunea, bună cuviinţa, dreapta măsură, speranţa şi toate cele necesare vieţii armonioase, Sfântul meu drag, nu şi-a precupeţit ajutorul. L-a dat din plin, boiereşte, clătinat şi îndesat, fără a căta la vrednicia mea, ciobită, spartă şi cârpită ca vai de lume.

Alexandru Rădulescu, Cluj, 2014

2. Îndemn pentru cei ce se vor ruga ... şi alte întâmplări

Uneori mă gândesc cum se poate ca o persoană, un om care a trăit în trecutul în-depărtat, sec III, a ajuns în prezentul nostru, în viaţă noastră, într-un mod atât de direct şi de concret. Aceasta este una dintre minunile pe care Mântuitorul prin Sfinţii lui, o face neîncetat cu noi, anume, să evapore, să disloce bariera tem-poralităţii.

Când învăţăm la şcoală despre evenimente din jurul anului 1000 de exemplu, mi se păreau extrem de îngropate în negura vremii. Dar astăzi când citesc Evanghelia primului secol, când citesc despre Sfinţi, indiferent de vremea în care au trăit, nu mai simt deloc acel canion imens de timp care m-ar putea despărţi de evenimente şi care m-ar putea împiedica să le cred. Credinţa că ei sunt acum, aici şi activi în viaţă noastră este esenţială ca să încep o mică şi nevrednică rugăciune, chiar o rugăciune lipsită de încredere.

Încrederea în Sfântul Mina şi în toţi Sfinţii am avut-o în mod aproape automat după convertirea mea. Odată ce L-am cunoscut pe Dumnezeu, nu m- am mai îndoit de nimic: de minuni, de sfinţi, de moaşte, de icoane, de taine, de Îngeri. Dacă Dumnezeu este, şi El este Atotputernic, atunci toate sunt adevărate şi prin toate poate lucra în viaţa celui ce crede.

Dar această credinţă, ar fi rămas teoretică dacă nu ar fi îngăduit Dumnezeu încer-cări, mici pentru neputinţa mea, prin care să mă încerc pe mine însumi.

Prima mică încercare legată de Sfântul Mina:
Urma să mă căsătoresc. Viitorul meu soţ îşi pierde portofelul cu tot conţinutul, inclusiv buletinul. Ar fi urmat să amânăm căsătoria civilă şi altele care depindeau de noul act al meu, cu noul nume. Dar, din mila Lui Dumnezeu, o voce prietenoasă i-a spus soţului: „Roagă-te Sfântului Mina!”. În urma acatistului, în două zile portofelul era recuperat.

A două mică încercare:
La scurtă vreme după căsătorie, încă nevăzut, în pântece era fiul nostru. Din lipsă de atenţie, pierd toate actele medicale din timpul urmăririi sarcinii, inclusiv nişte fotografii intra-uterine pe care le îndrăgeam. În imaturitatea mea, am plâns, de parcă aş fi pierdut totul. Dar uite că Sfântul Mina nu s-a necăjit că îl rog să mă ajute într-o problemă minoră. În timp ce mă rugam, îmi imaginam ce minunat ar fi dacă cineva ar fi găsit dosarul în faţa scării de bloc unde l-am lăsat, în urmă cu o săptămână şi l-ar fi pus înăuntru pe cutiile poştale. Am ajuns în faţa blocului. În

câteva secunde, doamna de serviciu, care tocmai spăla în acea scară, îmi deschide şi îmi dă dosarul aşezat frumos pe cutiile poştale.

O întâmplare:
Ne gândeam ce nume să punem băiatului nostru care urma să ne întregească rostul vieţii. Ne gândeam la Matei, acest nume frumos. Dar ezităm, ca şi cum amândoi am avea un gând ascuns. Nu a fost aşa de greu să ne ghicim gândul, anume că ne doream să fie Mina-Matei.

Altă întâmplare :
Un motiv de ceartă în mică noastră familie, adesea, era alegerea apartamentului în care locuim. De ce l-am ales aşa repede? A fost o alegere proastă ? Aceste întrebări şi-au pierdut sensul când am aflat că noi locuim tocmai în Parohia Sfântul Mina. Într-adevăr, din toate parohiile, dintre toţi Sfinţii, am cumpărat un apartament fix în parohia Sfântului Mina. Cu adevărat Sfinţii ne aleg pe noi şi nu invers, aceşti fraţi ai noştri mai mari, care ne poartă de grijă. Ce mare pagubă pentru cei ce nu au un frate mai mare, mai înţelept, mai aproape de Dumnezeu, capabil să îl îndrume şi pe cel mic pe cărarea îngustă!

O mare şi continuă minune:
Meseria mea îmi impune lucru la calculator. Această maşină, pe care unii o numesc inteligenţă artificială, are un caracter capricios şi inexplicabil uneori. Tatăl meu e informatician. El nu crede defel ce spun eu. Şi totuşi Sfântul Mina, Mântuitorul prin Sfinţii lui, mi-a reparat calculatorul de nenumărate ori, făcând posibilă predarea materialelor celor ce le-au comandat. Acest birou insipid se transformă în colţ de rugăciune disperată atunci când inteligenţa artificială o ia razna. Programul nu mă cunoaşte, nu îi pasă de mine, de munca mea, îmi spune intransigent şi insensibil: „Error, this project is corrupted.” Dar acest minunat Sfânt, nu găseşte doar obiectele fizice, ci şi pe cele virtuale... a căror existenţă nici nu o pot demonstra.

Odată i-am povestit tatălui meu cum am procedat pentru a recupera nişte fişiere. Mi-a spus că el nu cunoaşte metoda aceea şi să îi arăt. În ziua când am vrut să îi arăt, acea opţiune pe care am folosit-o a fost de negăsit, nu am mai putut să refac traseul, pur şi simplu nu mai găseam acea comandă pe care tocmai am folosit-o la recupararea datelor. De ce mă mir? Oare Dumnezeu, care a făcut cerul şi pământul, nu poate face o opţiune într-un meniu, pentru un om care se roagă acestui minunat Sfânt?

Un îndemn pentru cei ce se vor ruga:

Nu luaţi în seamă necredinţa ce o avem la rugăciune, nu contează. Efortul şi disponibilitatea noastră de a face acest lucru, de a citi un acatist, o rugăciune, de a ne strădui să ne concentrăm la acea lectură/rugăciune e în sine o minune, o mare minune, având în vedere că nimic din lumea aceasta, din educaţia noastră, din serviciul nostru, din cursul acestei lumi nu ne spune că ar fi o utilizare inteligentă a timpului. Faptul că facem abstracţie de lume şi citim ceva nelumesc e o adevărată minune, fără să ne mai gândim şi la eventuala rezolvare a problemei, care se va împlini cu siguranţă, dar uneori se împlineşte cum noi nu ne aşteptăm, dându-ne impresia că nu am fost ascultaţi. Dar eu cred că Dumnezeu ascultă orice rugăciune, orice gând al omului către Dumnezeu e luat în seamă, chiar şi cele mai neînsemnate.

Cristina Rădulescu, Cluj, 2014

3. Cum am devenit interesată de Sfântul Mina

De Sfântul Mina am auzit de la mai multă lume, dar la început nu am simţit deloc nevoia să îi cer ajutorul în vreo problemă...

Mama mea cred că a început prima dată să ceară ajutorul Sfântului Mina să o ajute să găsească nişte foarfece pierdute, foarte preţioase pentru ea, şi a primit grabnic ajutor şi bucurie! Pentru ea a fost o adevărată minune, ceea ce şi era într-adevăr! Aşa că am devenit puţin mai "interesată" dacă se poate spune aşa, despre acest Sfânt.

A venit luna noiembrie şi, ştiind de prăznuirea lui, am purces să îi citesc viaţa. Am aflat de marea minune a învierii unui om, ceea ce m-a impresionat atât de mult, încât am decis să public în ziua prăznuirii sfântului această minune a lui pe reţeaua Facebook. În lista mea de prieteni se află mulţi oameni care nu au nici un interes faţă de Biserica, faţă de Dumnezeu. Aşa că unul dintre ei a început să posteze comentarii la minunea postată de mine, tot felul de comentarii negative, din care îmi amintesc ceva de genul (parafrazez) „Ăsta e un alt Iisus care merge pe mare?", "Nu am nevoie de super-eroi în viaţa mea!", "Lucrurile astea sunt pentru proşti!" etc. ... Eu i-am răspuns politicos la comentariile lui, cu argumente. Dumnezeu ne cheamă pe toţi la sfinţenie. Bineînţeles că orice am scris a rămas doar scris, fără să fie priceput. Aşa că, după o vreme, la sfatul unei prietene, am şters toate comentariile de la acea postare că să nu se smintească altă lume de ce s-a scris acolo.

Am fost tare mâhnită cum sfinţii şi lucrarea lui Dumnezeu este batjocorită, dar nu aveam ce face, m-am rugat să îl lumineze Dumnezeu şi pe acel om, să îl cunoască pe Hristos.

Mai târziu, după destul de multă vreme de la acest eveniment, soţul meu şi-a pierdut portofelul într-un cartier din Cluj. Când şi-a dat seama de pierderea lui, a parcurs drumul pe unde ştia că a umblat, dar nu i-a dat de urmă, aşa că ne-am gândit cu tristeţe că vor trebui refăcute toate actele care erau acolo... Totuşi, ştiind de faptul că am luat apărarea Sfântului Mina pe Facebook şi nu numai lui, ci şi a întregii Biserici, m-am gândit că poate pentru acest mic lucru, sfântul nu mă va trece cu vederea şi îmi va asculta rugăciunea de a afla portmoneul soţului. Am citit acatistul şi am aşteptat, deşi ne pregăteam între timp cu dosarul pentru actele ce trebuiau reîntocmite. Dar, a doua zi, am avut marea bucurie să auzim de la socrii noştri că a bătut la uşa lor cineva care a returnat portmoneul cu toate actele aflate în el. Acest om a fost răsplătit de socri, care au fost foarte bucuroşi. Soţul avea adresa

buletinului pe apartamentul socrilor şi aşa a ajuns portmoneul acasă, pentru care am avut mare bucurie! :)

Mai târziu mi-am pierdut şi eu portmoneul! Eram pe vreme aceea în concediul de îngrijire a copilului, aşa că mă deplasam doar pe jos, cu căruciorul. Nu după mult timp de la pierdere, mi-am dat seama de acest lucru şi, deşi am căutat peste tot pe unde am umblat, el nu se găsea nici unde... Am întrebat supărată lumea de pe stradă, dar nimic... Am spus tuturor cunoscuţilor că voi recompensa returnarea lui cu 100 de lei.

Din nou am apelat la Sfântul Mina, care este un grabnic ajutător, citind imediat acatistul! Chiar în aceeaşi după-masă am fost la un magazin din zona să cumpăr ceva de mâncare, când vânzătoarea îmi spune că un domn a fost acolo, spunând că a găsit un portmoneu, că a fost la adresa mea şi nu a găsit pe nimeni acasă şi, când mă va întâlni vânzătoarea, să mă anunţe, să îmi dea numărul dânsului de telefon pentru ca să vorbim, să îmi returneze portmoneul! Ce altă mare bucurie!!! Am sunat pe acel domn cu care m-am întâlnit şi căruia i-am dat 100 de lei, aşa cum am promis, deşi multă lume spunea să nu cheltui în acest fel aceşti bani...

Sfântul Mina m-a ajutat de asemenea şi pentru aflarea altor obiecte pierdute prin casă, dar şi atunci când m-am rugat pentru ajutor pentru vecinii mei.

Acum spun periodic acatistul Sfântului Mina şi am mare nădejde în ajutorul lui, cu atât mai mult cu cât prin lucrarea Sfântului am şi primit o icoană mare cu el, pe care o ţin în dormitor.
Slavă lui Dumnezeu pentru sfinţii Lui!

Alexandra Birtar, 28 octombrie 2014, Cluj

4. Întărirea în credinţă a fiului meu de 5 ani

Sfântul Mina a răspuns grabnic în mai multe rânduri la rugăciunile noastre, în unele situaţii pe care am putea să le numim banale. Din păcate am uitat exact în acest caz minunile întâmplate, dar sper să nu îi uit şi ajutorul.

Una dintre minuni, însă, mi-a rămas în memorie. Eram cu băiatul meu cel mare afară pe un câmp şi ne jucam cu mingea, seara. La un moment dat, am dat un şut mingii şi ea a căzut într-un mic pârâu, dar într-o zonă împânzită de vegetaţie şi stufăriş. Am încercat amândoi, cred că mai bine de 30 de minute, să găsim mingea, însă fără succes, şi soarele apusese deja de ceva vreme. Abia dacă mai vedeam ceva. Şi atunci mi-am amintit de Sfântul Mina şi l-am rugat să ne ajute, dar având şi gândul ca să îi întărească în acest fel credinţa băiatului nostru, de 5 ani pe atunci.

Deci m-am rugat şi apoi i-am zis şi lui de Sfântul Mina şi cum ne ajută el, şi apoi am zis: ‚Hai să căutăm încă o dată!”, deşi era aproape beznă. Apoi am mers în stufăriş din nou, în acelaşi loc în care probabil că mai fusesem să caut de câteva ori, şi surpriză, am găsit mingea!

S-a bucurat mult băiatul meu de minge, dar cât m-am bucurat eu că a văzut şi el cu ochii lui minunea, şi că sfinţii cu adevărat ne ajută pe noi!

Alexandru Ţaţa, noiembrie 2014, Cluj

5. "Doctorul ” nostru în materie de pierderi

Sfântul mare mucenic Mina este un grabnic ajutător, mare sfânt al Lui Dumnezeu. L-am cunoscut din poveştile pline de must duhovnicesc al unei bune prietene din Braşov. Ea îl are la mare cinste şi îl "exploatează" nemărginit, iar noi ne-am molipsit de încrederea ei şi bolnavi am rămas. E "doctorul nostru” în materie de pierderi, conflicte şi în general, în evenimentele fără rezolvare...

Am pierdut o geacă de ploaie şi vânt. Am împrumutat-o cuiva, femeia mi- o fi dat-o ori ba, nu ştiu, cert e că am căutat-o şi n-am mai găsit-o. După o săptămână, am trecut prin locul împrumutului şi nu era, am zis Acatistul Sfântului Mina ca vai de el în maşină, iar în strană era geaca... împăturită cum o fac eu.

Apoi, copilul nostru a participat la o priveghere, a luat geaca soţului şi a uitat-o acolo, am căutat-o şi dispăruse, zi de hram la Timişul de Sus. După o săptămână şi un acatist, am găsit-o.

Mama a murit de trei luni de cancer. L-a iubit mult pe Sfântul Mina. Pentru ea a lucrat aşa: într-o dimineaţă era tare necăjită şi conducea maşina în Bucureşti. Într-o intersecţie nu a respectat un stop şi a intrat fără să se asigure. A lovit o maşină rău şi o alta mai puţin rău. Mama era necăjită pentru că avea de plată încă trei ani la bancă pentru maşina pe care o conducea, iar în familie erau certuri din cauza banilor. S-a rugat Sfântului Mina. Acum maşina era distrusă, dauna totală, cealaltă la fel, iar ea era bolnavă, se întorcea de la Fundeni. A scos banii de la asigurări, dintr-o eroare i-au intrat ei în cont şi a putut repara maşina la un service neautorizat Dacia, dar bun, iar cu restul a achitat maşina la bancă. La sfârşitul evenimentului avea maşina achitată şi funcţională.

Mulţumesc Domnului că ni l-a făcut cunoscut şi nouă şi îi mulţumim Sfântului Mina pentru că nu oboseşte în a ne ajuta!

Dorina Orădan, octombrie 2014, Braşov

6. Telefonul pierdut şi mobila nouă

Prima dată când m-am văzut nevoită să apelez la ajutorul sfântului a fost acum un an, când nu îmi mai găseam telefonul. Crezusem că îmi fusese furat, dar fiindcă atunci când formam numărul nu părea că era închis şi suna, o zi întreagă l- am căutat peste tot şi am fost inclusiv la poliţia din campus ca să îl declar furat.

Spre seară, am citit acatistul sfântului şi am mers la Vecernie. Ajungând acasă, deja se înserase şi soţul mi-a zis ca să încerc să sun iar, că poate e în casă şi va lumina...şi minune ....vedem o lumină...telefonul fusese dat pe silenţios şi a căzut într-un colţ unde nu ne-am fi imaginat să îl căutăm...după ce se descărca era cu atât mai greu să îl găsim.

A doua oară a fost o situaţie puţin mai complicată. Noi ne mutasem în iunie 2012 în apartament, dar nu aveam mobilă. Fiind însărcinată în aprilie 2013, o mătuşă s-a oferit să ne dea nişte bani pentru a ne face mobilă în dormitor, pentru că nu aveam decât saltea şi restul era în saci şi cutii.

Mobila de bucătărie o făcusem cu un tâmplar pe care îl cunoşteam şi am zis să apelăm tot la el. I-a fost dat un avans care era de 2.000 de lei, urmând să ne aducă mobila în o săptămână, două...dar, spre surprinderea noastră, ne-a tot amânat din aprilie până în iunie, când i-am spus că urma să nasc şi nu mai puteam aştepta...problema era că nu puteam să îi facem nimic...doar vorbeam la telefon cu el şi am mers o dată la el la servici, dar juridic nu aveam nici o dovadă...ne bazasem că e de încredere...nu vroiam să îi fac probleme, dar când nu am mai avut răbdare să aştept şi mă gândeam să merg la soţia lui, o prietenă mi-a amintit să citesc acatistul sfântului Mina...după o zi a venit şi a făcut angajament scris că aduce banii într-o săptămână ... între timp am apelat la alt tâmplar, care ne-a rezolvat mobila în câteva zile şi, la momentul montării, i-am dat aceluia banii recuperaţi de la primul tâmplar..

De multe ori simt că nu îi cinstesc cum trebuie pe sfinţii lui Dumnezeu şi că ei ne răspund, totuşi, la cereri măcar atât suntem datori să mărturisim ajutorul lor.

Andreea Jurje, 20 decembrie 2013, Cluj

7. Oare pe mine mă poate ajuta Sfântul Mina?

Anul trecut m-a ajutat Bunul Dumnezeu şi Sfântul Mina să ajung la Bucureşti la moaştele sale, m-am rugat la el şi m-am gândit că, dacă o să am vreodată probleme cu vreo pagubă, sigur o să mă ajute.

Totuşi, după un timp, văzând mărturiile altora despre ajutorul Sfântului Mina, am început să mă întreb dacă mi s-ar întâmpla chiar mie să-mi pierd portofelul (de exemplu) oare şi pe mine mă va ajuta sfântul aşa cum am auzit?

În 17 decembrie 2013, am avut programare la dentist şi am trecut pe acasă să-mi iau şi nişte radiografii şi, surpriză, constat că n-am portofelul (în care aveam o poză tocmai cu Sfântul Mina). Mi-am luat acatistul sfântului şi pe troleu, pe drum înspre serviciu (între timp am amânat programarea) am citit acatistul cu oarecare curiozitate să văd ce se întâmplă...(deşi ştiu că şi alţi sfinţi m-au ajutat) totuşi mi s-a părut culmea să mi se întâmple tocmai atunci, mai ales că în ultimii 8 ani (de când am poza părintelui Arsenie acolo) nu mi s-a întâmplat să-l pierd. Chiar când am ajuns, am terminat şi acatistul şi când am intrat am găsit portofelul într-un sertar. Mulţumesc Sfântului Mina! Acum m-am lămurit: şi pe mine m-a ajutat sfântul! Îmi pare rău că am avut îndoieli.

Ionela Vădan, decembrie 2013, Cluj

8. Capacul de la rezervor

Ne-am pierdut capacul de la rezervorul de benzină, am zis acatistul Sfântului Mina. A doua zi când veneam acasă de la Liturghia de duminică, am observat ceva pe marginea străzii care mi-a atras atenţia, i-am zis soţului să oprească repede, era chiar capacul de la rezervorul maşinii noastre, Sfântul Mina ni l-a arătat sau chiar ni l-a pus în cale.

Gabriela Pârvu, octombrie 2014, Cluj

9. Geanta primită înapoi

Sunt Mihanţa Emanuela şi vreau să vă povestesc o întâmplare cu Sfântul mucenic Mina, care este şi ocrotitorul bisericuţei mele din Arad, unde slujeşte fratele părintelui Ciprian, părintele Ştefan.

S-a întâmplat ca odată, după o Sfântă Liturghie, să constat că mi-a fost furată poşeta, cu telefon, acte ş.a.m.d. Şi pe la noi umblă hoţi şi eu am fost cam neglijentă...nu e de mirare că s-a întâmplat asta.

O prietenă, care a aflat acest lucru, i-a spus părintelui, iar dânsul mi-a spus să mă duc acasă şi să spun de 2 ori acatistul Sfântului Mina, după cum am şi făcut...

Am spus o dată, am început şi a două oară şi, când eram pe la mijocul acatisului, a bătut cineva la uşa... era un om care mi-a adus poşeta cu tot ce aveam în ea, mai puţin telefonul pe care oricum îl aveam în plus, pentru că mai aveam unul.

Această "întâmplare" m-a făcut să îmi dau seama că sfinţii sunt real alături de noi şi că ne ajută, chiar şi în lucruri materiale, numai să le cerem ajutorul.

Emanuela Mihanţa, octombrie 2014, Arad

10. Incredibil!

Ştiam de când eram mică de ajutorul pe care îl dă Sfântul mucenic Mina, mai ales în găsirea lucrurilor pierdute. Auzisem mai multe relatări despre asta, dar nu m-a impresionat în mod deosebit lucrarea lui, până când nu am fost eu însămi martoră şi până când nu mi s-a întâmplat chiar mie. Când eşti în miezul problemei, ai atenţia sporită.

În întâmplarea la care am fost martoră, mă aflam la întoarcerea dintr-un pelerinaj din Grecia. Trebuia să trecem graniţa şi să ne întoarcem în ţară, când o doamnă a anunţat că nu-şi găseşte geanta, deci inclusiv buletinul. Cel mai probabil şi-o pierduse în Tesalonic. Asta însemna că ori o lăsam pe ea în Grecia, ori rămâneam cu toţii, neamuzantă nici una dintre situaţii.

După ce tot autocarul a fost întors pe dos, s-a hotărât să se facă acatistul Sfântului Mina. L- am zis mai mulţi, dar în timpul acesta mie nu îmi venea să cred că se mai poate face ceva.

Adică situaţia era cam fără soluţii: dacă şi-a pierdut geanta în oraş, cum să o readucă Sfântul Mina la noi în autocar? Doar nu putea să vină geanta plutind şi noi să o vedem pe fereastră, zburând pe lângă autocarul care mergea.

Însă, contrar aşteptărilor mele, imediat după ce au terminat toţi acatistul, doamna anunţă mirat, că şi-a găsit buletinul în buzunarul unui alt bagaj. Pentru mine a fost uimitor, dar şi pentru dânsa. Am rămas cu o impresie exprimată în cuvântul: incredibil!

Ajutorul pe care l-am primit eu, prin rugăciunile Sfântului Mina şi a altor sfinţi, a fost tot în timpul unui pelerinaj, cel organizat primăvară, la icoana Maicii Domnului de la Nicula când se merge pe jos, de la Iclod. De la Cluj la Iclod am luat trenul şi, punându-mi telefonul în buzunarul de la haină, mi-a căzut în tren. Am observat acest lucru în apropiere de Gherla. M-am supărat puţin şi nu eram sigură dacă îl pierdusem în tren sau pe şosea, în timp ce mergeam.

O prietenă, colega mea de apartament, îmi spunea foarte simplu şi liniştit că am să-l găsesc. Am încercat să mă agăţ la început de credinţa ei şi aşteptam să anunţe alţii din spatele nostru că s-a găsit. Dar nu apărea nimeni şi după primul popas în care nimeni nu se agita cu nici un anunţ de lucruri pierdute, mi-am luat gândul de a-l mai găsi. Mi-am anunţat familia care, în parte, s-a necăjit de situaţie, în parte, s-a înfuriat pe mine că sunt neglijentă.

Mama şi sora mea s-au rugat totuşi Sfântului Mina şi Sfântului Porfirie, pe care îl îndrăgesc. După ce am ajuns la mănăstire, deşi era logic un caz clasat, am îndrăznit să mă rog Maicii Domnului şi Sfântului Mina să îl găsesc, dar era o luptă în mintea mea între logică şi credinţă. În plus, mi se părea că e o lucrare a lui Dumnezeu prin care trebuia să învăţ să fiu mai responsabilă.

La întoarcere am luat din nou trenul din Gherla de data aceasta, spre Cluj. Sosind trenul, am aflat că sunt rezervate pentru noi aceleaşi vagoane, ca la sosire. Am urcat într- un vagon şi am început să îl caut prin compartimente. Îmi era greu să-mi imaginez că îl pot găsi tocmai în trenurile C.F.R.. După cum mă aşteptam, nici nu l-am găsit. M-am aşezat liniştită într-un compartiment, cu o prietenă. Aceasta a venit cu ideea să sune. Eu am zis, în glumă, că poate răspunde colega mea de apartament, care era aşa sigură că am să-l găsesc. Am rămas amândouă fără cuvinte, când aşa a şi fost. Ea urcase într-un alt vagon şi îl găsise pe banchetă.

Am fost aşa bucuroasă, dar era o bucurie amestecată şi cu uimire şi cu ruşine pentru că mă rugasem îndoielnic. Nu găseam cuvinte să mulţumesc Sfântului Mina şi Maicii Domnului. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Lucia Trifan, octombrie 2014, Cluj

11. Cheile tatălui meu, mult căutate

Tata şi-a pierdut cheile de la maşină. Aveau un breloc mare care ar fi ieşit în evidenţă. Le-a căutat prin casă, nimic, le-a căutat în curtea blocului, nimic, din beci a scos jucăriile copiilor şi s-a uitat pe sub ele, tot nimic. Vecinii nu ştiau nimic.

Am început să zicem Acatistul Sfântului Mina, căci tata era foarte supărat că nu le găseşte, mai ales că refacerea lor l-ar fi costat mult. I-am spus şi fetiţei mele să se roage la Sfântul Mina să-şi găsească bunu' cheile.

Acuma nu pot să zic că ne-am rugat mult în cele 3 săptămâni în care nu le-am găsit. Deja începusem să mă gândesc că nu le găsim din cauză că nu prea am insistat în rugăciune, dar pe când mă gândeam eu aşa, ce să vezi? Vine tata fericit că şi-a găsit cheile în beciul pe care îl mai răscolise, sub o maşinuţă pe care zicea că a luat-o de acolo şi altă dată ca să se uite sub ea. Eu cred că Sfântul Mina a aşezat-o acolo. Aşa că îi mulţumim sfântului că ne-a ajutat.

Şi, ca să facem o glumă, i-am spus la bunu' că îi e dator fetiţei noastre cu banii cu care trebuia să-şi plăteasce noua cheie, căci pentru rugăciunile ei la Sfântul Mina şi le-a găsit. :)

Eu, când îmi pierd ceva, repede, repede îl rog pe Sfântul Mina să ne ajute. Dar nu numai pentru găsirea de lucruri, ci şi când ne pierdem sănătatea, că şi aceea tot pierdere este :). Mulţumim Sfinte Mina!

Oana Mureşan, octombrie 2014, Cluj

12. Ajutorul Sfântului Mina ca să nu mă lipesc de lucruri materiale

Sfântul Mina a fost mereu grabnic ajutător în cererile mele/noastre, iar în cele, să zic aşa, materiale se observă cel mai bine, vreau să spun că sunt convinsă că sfântul mă/ ne ajută nu doar în găsirea unor lucruri pierdute, dar şi în cele ce ţin de natură sufletească sau a unor împrejurări.

Am să povestesc despre cum am găsit un lucru mic, un desfăcător de sticle pe care l-am pierdut şi îmi trebuia foarte mult în munca mea. Menţionez că era şi un desfăcător primit, care era foarte bun calitativ la momentul acela (după s-a mai stricat) şi, într-un cuvânt, ţineam mult la el, că mă ajutam de el zilnic şi nici nu vroiam să mai chetuiesc alţi bani. L-am rugat pe Sfântul Mina să îl găsesc şi îi spuneam că el, care ajută la lucuri pierdute, să mă ajute şi pe mine, că am nevoie de el. Şi aşa a trecut o zi, l-am căutat peste tot unde credeam, gândul îmi era la Sfântul Mina, că sigur ajută, dar a trecut şi a doua zi şi tot nu îl găseam. Am întrebat şi prieteni şi colegi dacă l-au văzut; ei ...nimic!

Chiar mă gândeam că l-a găsit cineva şi mi l-a luat, însă mai aveam speranţa că poate, poate sfântul mă ajută şi pe mine. Doar acum însă începeam să îmi dau seama şi de un alt aspect după atâta aşteptare fără răspuns de la sfântul, şi anume că prea mă alipisem de un lucru material. Poate din consolare, dar poate şi că un lucru constructiv îmi spuneam că Dumnezeu nu vrea să ne alipim de lucruri materiale, ci de cele spirituale, să nu ajungem să ţinem la câte un obiect prea mult. În ziua în care acest gând mi-a venit în minte, de a nu mă ataşa de lucruri materiale, am găsit şi desfăcătorul meu de sticle.

Eu cred că de această dată, Sfântul Mina a vrut să îmi transmită şi acest mesaj prin întâmplarea descrisă, pentru că aş vrea să subliniez că au fost şi alte împrejurări când am mai pierdut un lucru sau altul prin casă, şi nu numai, şi îi spuneam Sfântului Mina (fără rugăciuni citite, doar aşa, ca un dialog cu sfântul) şi găseam de îndată lucrul pierdut şi astfel mi se confirma, ceea ce mi se spusese despre Sfântul Mina, că ajută mai ales în găsirea lucrurilor prierdute, foarte repede.

Ei bine, cred că sfântul, de data aceasta, a vrut să înţeleg mai mult, şi ceva constructiv, de a nu ne alipi de lucruri, oricare ar fi motivul (financiar, sufletesc sau ambele).

Daniela Copăcel, octombrie 2014, Braşov

13. Fetiţa nu era de găsit ...

Într-adevăr, Sfântul mare mucenic Mina e grabnic ajutător, foarte grabnic... Pe mine m-a ajutat în două momente de grea încercare.

Prima dată, eram la mare, soţul meu a mers cu fetiţa cea mică pe malul mării, iar eu am rămas cu cea mare să-i cumpăr ceva de mâncare şi ne-am mai uitat la magazinele din centrul staţiunii. La un moment dat, eram într-un astfel de magazin (fără uşi) şi, pentru câteva secunde, mi-am ridicat privirea spre a mă uita la nişte baticuri pentru copii şi am întrebat-o ceva pe vânzătoare, timp în care fetiţa se uita la alte lucruri. Când m-am întors, nu mai era în locul în care ştiam că a fost. M-am uitat în jur şi nu era... Am ieşit în stradă, lume multă, gălăgie, dar ea nu era...

Totul s-a blocat pentru mine, nu mai auzeam nimic, nu ştiam ce să fac, eram într-o intersecţie cu mai multe străzi. Am început să mă rog Maicii Domnului şi Sfântului Mina, aşa cum nu m-am rugat niciodată până atunci. Şi în liniştea aceea din mintea mea, singurul gând care mi-a venit a fost să o iau pe străduţa ce mergea spre mare. Am pornit ca teleghidată şi, la al doilea magazin, pe scări, era fetiţă mea care plangea, alături de vânzătoare, o domnişoară care a văzut-o plângând şi a ţinut-o acolo, să nu se piardă. I-am mulţumit, am luat-o în braţe şi am mers pe malul marii, mulţumind neîncetat şi în gând...

Iar a două oară, istoria s-a repetat, de data aceasta cu fetiţa cea mică, ce s-a rătăcit într-un supermarket, în câteva clipe de neatenţie din partea noastră, în mai puţin de un minut. Am căutat-o zadarnic printre rafturi şi, tot aşa, după o rugăciune către Sfântul Mina, mi-a venit în gând să merg la intrarea în magazin. Era acolo, lângă cărucioare, tot alături de o domnişoară care o văzuse singură şi o întreba unde-i sunt părinţii...

De atunci, nu încetez a-i mulţumi lui Dumnezeu, Maicii Sfinte şi Sfântului mare mucenic Mina pentru ajutorul grabnic! Slavă Ţie, Doamne, pentru toate!

Laura Albu, octombrie 2014, Cluj

14. Tatăl meu trăieşte datorită Sfântului Mina!

Tatăl meu a fost operat în octombrie 2012 de hernie ombilicală, la spitalul din Lupeni. La câteva zile după operaţie i s-a făcut foarte rău, vomita sânge, medicii l-au reoperat de urgenţă. După cea de-a doua operaţie, tata nu- şi mai revenea: se trezise din anestezie, dar nu era lucid, i se deschideau cusăturile, l-au prins cu nişte inele ca să stea cât de cât închis.

Medicii din Lupeni nu recunoşteau că era vina lor că nu-şi revine (sau nu ştiau), tot dădeau vina pe tata, că ar fi mâncat el nu ştiu ce şi de aceea i s-a făcut rău. Trebuia transferat la un spital dintr-un oraş mare, cu mai multe resurse şi cu medici mai pricepuţi. Numai că tata nu era lucid şi nu putea să ia decizia de transfer.

Eu şi mama trebuia să luăm decizia, iar mama nu vroia să-l transferăm. Mama are o aversiune faţă de oraşele mari, are impresia că medicii sunt la fel de buni peste tot, avea încredere în cei din Lupeni, şi credea că transferul e inutil, că oricum va muri, dar "măcar să moară liniştit, acasă, nu pe drumuri sau în locuri străine". Au fost zile îngrozitoare, cu multe certuri, ameninţări, am tot încercat să-mi fac dreptate: am fost la directorul medical, am mers cu un avocat la medici şi la mama, fără nici un folos. S-au speriat puţin, dar atât. Iar tata se simţea tot mai rău în fiecare zi.

În tot timpul acesta m-am rugat mult Sfântului Mina, pentru că el e apărătorul dreptăţii. „Sfinte Mina, ştiu că tata nu a ţinut aproape de Biserică şi de Sfintele Taine, dar e un mare iubitor de adevăr, de dreptate. Mereu a ţinut să li se facă dreptate tuturor cunoscuţilor lui şi toată viaţa şi-a dus-o apărând adevărul şi urând minciuna. Aşa m-a crescut şi pe mine, învăţându-mă să fiu dreaptă mereu. Măcar prin această, sfinte, măcar prin iubirea de adevăr, apropie-te, te rog, de tata şi fă-i dreptate! Că nu se poate să laşi să moară un om drept, aşa neputincios, călcat în picioare de nişte fiare mincinoase şi neştiutoare!"

La o săptămână după cea de-a două operaţie, tata şi-a recăpătat luciditatea. Lucru straniu pentru toţi, pentru că starea lui fizică se tot agrava. Tata era iar serios, puternic în vorbă, demn, hotărât, şi, fără să stea pe gânduri, a semnat decizia de transfer. Pe undeva între Lupeni şi Cluj, a devenit iar incoerent. Atât l-a ţinut Sfântul Mina, până a semnat şi a plecat.

La Cluj, domnul doctor Radu Seicean l-a operat de 6 ori, cam din 2 în 2 zile, ca să repare ce stricaseră medicii din Lupeni. Abia după ultima operaţie tată a redevenit lucid.

Tatăl meu trăieşte, e în toate facultăţile mintale şi acum trăieşte cu frică şi dragoste de Dumnezeu, datorită Sfântului Mina!

Maria Morar, 29 octombrie 2014, Cluj

15. Oare eu nu am nedreptăţit pe nimeni, precum creştinul din minunile sfântului?

Credeţi-mă vă spun cu convingere că Sfântul mucenic Mina are un mare dar de la Dumnezeu: acela de a afla lucrurile pierdute. La prima vedere poate nu vi se pare ceva fantastic, dar cât de disperaţi suntem şi necăjiţi când ne pierdem un telefon, o cheie, un buletin. Doar cine a păţit una că acestea ştie cât este de bine să ai un "găsitor", iar darul acesta al Sfântului Mina e foarte- foarte mare.

S-a întâmplat să-mi pierd buletinul şi, după ce am citit acatistul Sfântului Mina, l-am găsit unde nu m-aş fi aşteptat, într-un dulap sub unele lucruri; am pierdut chei, paşaport, am pierdut certificatul de căsătorie (chiar când aveam mai mare nevoie de el ca să închei un contract de vânzare-cumpărare), mi-am pierdut altă dată acte şi, după de am citit acatistul, imediat mi s-au înapoiat, poate că nu după o zi, după două sau trei, dar sfântul nu s-a lăsat aşteptat.

În cele ce urmează, doar una din aceste întâmplări greu de crezut. De data aceasta, mi-am pierdut întreg portofelul cu tot ce aveam în el: buletin, carte de credit, bani (1 milion lei vechi) acte PFA, carnet de şofer etc. Am citit acatistul sfântului şi am ştiut că-l voi găsi în una, două, maxim trei zile, fiindcă sfântul NICIODATĂ nu întârzie. L-am căutat prin casă pe sub pat, m-am gândit că s-au jucat copiii cu el, prin dulapuri, pe la serviciu, prin maşină, dar nu l-am găsit. Ştiam totuşi că sfântul o să mi-l arate.

Am zis că, dacă în trei zile nu mi l-a arătat, ceva s-a întâmplat, nu a dispărut pur şi simplu, ci a fost luat sau furat de cineva. La ultima citire a Acatistului, ceva mi-a atras atenţia şi mi-a rămas în minte: întâmplarea cu evreul şi creştinul: creştinul a nedreptăţit pe evreu cu bani şi s-a jurat în Biserica lui Dumnezeu că n-a luat nimic.

Am citit acest pasaj şi m-a impresionat, pentru că nu m-am aşteptat la o faptă ca aceasta din partea creştinului. Şi atunci m-am gândit « Ce fapta oribilă a făcut creştinul! ». Dar mi-am revenit apoi: Şi eu mă proclam creştin. Oare n-am făcut şi eu la fel? N- am nedreptăţit pe cineva şi de aceea am pierdut portofelul?

Şi atunci mi-am aminitit că şi eu am nedreptăţit pe cineva cu 1 milion şi 7 sute de mii de lei vechi. Să vedeţi cum s-a întâmplat. Am luat 1.700.000 de la o persoană, bani care nu mi se cuveneau, şi pe care ar fi trebuit să-i înapoiez. Din cauza că nu mai puteam să dau banii înapoi persoanei respective, fiindcă nu aveam cum, l-am întrebat pe duhovnicul meu cum aş putea să-mi repar greşala .Şi atunci părintele duhovnic Ciprian Negreanu m-a sfătuit să-i dau la o familie nevoiaşă care are

nevoie de aceşti bani sau la cineva din familia mea mai sărac care are nevoie de bani (fie să-şi pună o proteză dentară, ori să-şi cumpere ochelari, fie că au datorii la bancă, fie că trebuie să plătească ceva şi nu au bani). Greşeala mea a fost că am oprit totuşi banii aceia pentru mine şi nu i-am dat nimănui. Am zis că mă bucur de ei şi poate că-i înapoiez altă dată. M-am gândit, deci, să ţin banii şi să las pe altă dată această facere de bine.

Astfel că, în acel moment al citirii Acatistului, mi s-a luminat gândul şi mi-am spus că asta am greşit! Mi-am adus aminte ce am pătimit şi "aşa îmi trebuie" dacă am nedreptăţit pe cineva. După ce am dat cei 1.700.000 lei vechi la un nevăzător, la câteva zile (trecuseră 3 săptămâni de când am pierdut portofelul) am primit un telefon de la o asistentă şefă de la Spitalul de Psihiatrie, spunându-mi că găsiseră într-un WC portofelul meu (în rezervorul de sus cu apă, care făcea un zgomot neobişnuit).

Vă daţi seama ce bucurie era pe capul meu, când, fiind la servici, mă sună cineva şi-mi spune că mi-a găsit portofelul. Şi nu m-a sunat oricine, ci chiar asistentă şefă de la Psihiatrie. Nu se aştepta nimeni să găsească un portofel într-un WC. Am mers repede-repede cu maşina la Psihiatrie şi, după ce am primit portofelul, am fost condus în WC-ul respectiv, arătându-mi rezervorul cu apă unde fusese aruncat, împreună cu toate actele mele. Evident erau toate actele ude, dar buletinul, fiind din plastic, a fost intact. Aveam toate documentele la locul lor, doar banii (1 milion de lei vechi) lipseau din portofel. Am uscat toate actele pe calorifer şi le-am putut folosi în continuare.

Probabil că cel care mi-a luat portofelul era un hoţisor de talie mică, care a luat doar banii şi restul actelor le-a lăsat neavând nevoie de ele. Poate că era unul din cei care se internează des la Psihiatrie, un om al străzii.

Mi-am amintit că într-o zi lăsasem uşa de la maşină neînchisă cu cheia, în timp ce coboram pentru 5 minute pe strada Iuliu Maniu că să-mi las copiii la grădiniţă, iar o persoană se uită insistent la maşina mea. Nu am continuat cercetările. Vina era în totalitate a mea. Nu vroiam să fac necazuri nimănui.

M-am bucurat mai ales de acte, fiindcă mi-ar fi fost foarte greu să-mi refac buletinul (anunţ în Monitorul Oficial, mers la Poliţie etc.) şi carnetul de şofer etc. Am condus ca un inconştient timp de 3 săptămâni, fără ca să am asupra mea carnetul de şofer. Iar, ca să-i mulţumesc sfântului pentru portofel, am scris aceste rânduri.

Gabriel Cismaru, medic cardiolog, Cluj

16. Două doamne aflate în nevoie

Într-o zi, doi tineri de la Casa Copilului au sunat la uşă, cerând bani. Pentru că încă nu primisem pensia, nu avem bani în casă, dar le-am oferit ceva de mâncare. La plecare, mi s-a părut că au cam zăbovit în hol, dar, ştiind că nu am nimic de valoare acolo, nu am acordat atenţie acestui fapt.

Mai târziu, când am vrut să merg în oraş, am constatat că geanta mea, care era în hol, dispăruse. În geantă nu aveam bani, dar aveam actele. Am mers la Poliţie şi mi s-a spus să mai aştept câteva zile, poate o să apară totuşi actele.

M-am întors acasă şi, pentru prima dată, am citit acatistul Sfântului Mina. Peste câteva zile, a sunat la uşa un domn care mi-a adus geantă din care lipsea doar un ceas, care era amintire de la fratele meu care murise.

M-am întristat pentru pierderea ceasului, dar i-am fost recunoscătoare şi mulţumitoare Sfântului Mina pentru că am recuperate actele. De atunci, Sfântul Mina este unul dintre sfinţii dragi mie, la care alerg de câte ori am o problemă.

Z. F., octombrie 2014. Cluj

În urmă cu ceva vreme, am împrumutat o sumă de bani unor cunoscuţi. Timpul trecea şi se părea că aceştia uitaseră de bani. L-am rugat pe Sfântul Mina să le reamintească de datorie şi a doua zi, m-au căutat şi mi-au înapoiat banii. Îi mulţumesc Sfântului Mina şi îl rog să ne ajute în continuare!

F. D., octombrie 2014, Cluj

17. Recâştigarea încrederii şi începutul unei prietenii frumoase

Ştiam că Sfântul Mina este grabnic-folositor în găsirea lucrurilor pierdute şi neîntârziat-ajutător al celor nedreptăţiţi, însă ceea ce am trăit pe pielea mea mă face să dau mărturie că acestea nu sunt doar simple vorbe...

Locuiam în străinătate pe perioada studiilor şi, ca orice student care se respectă acolo, eram în permanenţă în căutare de mici joburi, ca să mă întreţin. La un moment dat, pe site-ul de joburi pentru studenţi, găsesc şi anunţul unei bătrânici care avea nevoie de un voluntar s-o ajute la cumpărături. Locuia la vreo trei străzi distanţă de mine, deci nu mă costa nimic s-o ajut. Aşa că mă întâlnesc cu bătrânica, îmi dă lista, îmi dă banii, îi fac cumpărăturile. Simplu.

Până când, într-o bună zi, cam după a treia noastră întâlnire, mă trezesc că mă sună bătrânica supărată foc pe mine. Şi îmi spune că îi lipsesc 100 de franci din casă, şi că ea crede că mi i-a pus mie în portofel când am mers la cumpărături, pentru că nu-i mai găseşte nici unde, şi, prin urmare, ori i-am pierdut, ori i-am furat. Eu ţineam perfect minte că n-am avut atât de mulţi bani la mine şi că n-am avut cum să-i pierd în magazin.

Încerc să-i explic la telefon - bătrânica, iritată, nu mă lasă. Merg de îndată la ea acasă - bătrânica, între timp resemnată, nu mă crede. Eram în lacrimi,, ştiind că, dacă nu se află banii aceia, nu exista cale prin care să-i recâştig încrederea. Aşa că mă întorc acasă zdrobită şi, din tot sufletul, cu toata inima, încep să citesc acatistul Sfântului Mina, rugându-l să facă o minune, aşa cum a făcut cu atâţia alţii în vechime. Şi de abia trec de jumătatea acatistului când sună telefonul... Era bătrânica. Nu mai ştia cum să-şi ceară scuze de la mine, pentru că tocmai găsise cei 100 de franci... căzuţi sub masă.

Bucuria mea era atât de mare, încît nici nu-i mai auzeam vorbele. Gândul mi-era plin de uimire: Sfântul Mina fusese acolo cu mine, în camera mea de cămin, îmi ascultase rugăciunea, îmi împlinise cererea! Am căzut la pământ ruşinată, uimită, copleşită. Într-o singură clipită, sfântul a restituit nu doar nişte bani pierduţi, ci, ceva mult mai de preţ odată cu ei: încrederea bătrânicii în mine, în definitiv, o necunoscută.

Bătrânica nu înceta să se mai scuze, însă, în acele momente, mie nu-mi venea decât s-o iau în braţe, pentru că ştiam că, de-acum înainte, relaţia noastră putea continua neumbrită de nici o urmă de bănuială. Şi aşa a şi continuat, până când bătrânica a

ajuns să-mi devină un fel de bunicuţă. Astăzi, oamenii care ne văd împreună ne cred rude şi ne spun că semănăm.

Ei, iată puterea Sfântului Mina, cel cu adevărat grabnic-folositor în găsirea lucrurilor pierdute şi neîntârziat-ajutător al celor nedreptăţiţi!

Dana Genevieva, octombrie 2014

18. Ajutor în găsirea unei săli pentru nuntă

Era luna martie şi urma să ne căsătorim în iulie, am început să căutăm sala. Primul loc în care am încercat era ocupat, al doilea nu ne-a plăcut. Prin nu ştiu ce întâmplare, am ajuns la o cantină a studenţilor care avea o sala mai deosebită în interior, cu o cupola de sticlă pe tavan, care ne-a plăcut mult. Am vorbit cu directoarea cantinei, dar ne-a spus sceptică că cel mai probabil decanul facultăţii de care aparţinea cantina nu o să ne aprobe cererea, întrucât au fost ceva probleme cu nunţile în sala respectivă care era folosită şi ca restaurant pentru un hotel alăturat şi, mai mult, noi nu eram nici unul student al facultăţii. Totuşi, a zis să încercăm, că cine ştie? Şi ne-a trimis la decan.

Pe drum mi-am adus aminte de Sfântul Mina, care de multe ori mă ajutase în situaţii limită; am rostit împreună cu soţul meu troparul sfântului şi am mers la decan. Ne-a primit secretara lui şi ne-a spus să aşteptăm. Ne-a primit, i-am spus că am vrea să organizăm nunta în sala cantinei, a dat din cap şi a spus că are experienţe negative cu organizarea nunţilor acolo; s-a mai gândit şi ne-a întrebat câţi invitaţi avem, i-am răspuns că în jur de 60, oameni cuminţi, şi, până la urmă, s-a lăsat înduplecat şi ne-a aprobat cererea.

Bucuroşi şi aproape uitând de rugăciunea pe care o făcusem cu puţin timp înainte, ne-am întors la directoarea cantinei să-i spunem că ni s-a aprobat cererea. Am intrat în birou şi i-am comunicat, era foarte mirată, a spus că altora nu le-a aprobat şi chiar erau studenţi la acea facultate.

Am discutat şi alte detalii, apoi, când am privit pe masă, separat de alte lucruri, am zărit Acatistul Sfântului Mina. Atunci am avut confirmarea că sfântul ne-a ajutat cu sala şi i-am mulţumim în gând.

Sfântul Mina m-a ajutat în mai multe situaţii când am pierdut un lucru sau acesta era de negăsit, şi, după o rugăciune scurtă adresată sfântului, am reuşit să găsesc obiectul respectiv.

Slavă ţie, Sfinte mare mucenice Mina, grabnic ajutătorule!

M. I., povestită în octombrie 2014, Cluj

19. Dreptatea şi ajutorul Sfântului Mina în viaţa noastră

Am aflat despre Sfântul Mina întâmplător. Mergeam spre Iaşi şi, deodată, în localitatea Roşiori, mi-a atras atenţia o Mănăstire impunătoare, aflată pe un vârf de deal care se vedea din şoseaua principală. Am urcat cu maşina spre mănăstire, unde m-am rugat Sfântului Mina şi i-am cerut atunci să am copii şi să intru în avocatură. M-a ajutat cu ambele dorinţe: am acum o fetiţă de 2 ani şi sunt şi avocat.

La un moment dat, am luat o amendă de circulaţie şi trebuia să o plătesc în 2 zile pentru a avea reducerea acesteia la jumătate. Astfel că m-am dus la poştă şi am trimis banii prin mandat poştal 300 lei. A doua zi, m-a căutat acasă femeia de la poştă să mă roage să-i plătesc cei trei sute de lei. Eu i-am explicat că i-am plătit banii la poştă pentru amendă, că probabil s-a încurcat şi altcineva nu i-a plătit. M-am rugat Sfântului mucenic Mina, i-am citit acatistul, iar, după un timp, m-am reîntâlnit cu acea persoană şi şi-a cerut scuze şi mi-a spus că ştie cine nu i-a dat banii. Ştiu că atunci m-am rugat sfântului să descopere persoana responsabilă de încurcătură de la poştă şi sfântul a făcut lumină.

Altădată, soţul meu şi-a pierdut buletinul. Iar soacra mea a citit acatistul Sfântului Mina, şi, ca prin minune, l-a contactat pe soţul meu un gunoier care a găsit buletinul la groapa de gunoi şi i l-a returnat. Şi de această dată, Sfântul Mina ne-a arătat că este grabnic ajutător în găsirea lucrurilor pierdute.

Am scris aici doar câteva din multele ajutoare date de Sfântul Mina mie şi familiei mele. Acest sfânt este foarte iubit şi degrabă ajutător în familia noastră şi mulţumim sfântului pentru ajutorul dat.

F. A. M., octombrie 2014 , Cluj

20. Sfântul Mina a făcut o minune cu mama mea

Atunci când s-a făcut izolarea blocului, muncitorii au folosit exclusiv curent electric de la noi din apartament. Mama mea s-a cam supărat pe ei şi, ca să se liniştească, a citit acatistul Sfântului Mina. L-a rugat pe sfânt să îi dea putere să nu se supere şi să nu se certe cu muncitorii. Sfântul a întărit-o şi a liniştit-o, astfel încât zilele respective au trecut fără incidente. Când a venit factura de la Electrica cu consumul pe perioada respectivă, mama a constatat cu surprindere că, în loc să plătească o sumă uriaşă, aşa cum se aştepta, a plătit, de fapt, mai puţin decât în celelalte luni (nici la regularizare nu a avut de plătit suplimentar). Fericită, mama i-a mulţumit din suflet Sfântului Mina pentru această minune neaşteptată.

De asemenea, atunci când cumnata mea a avut probleme cu un proces, l-am rugat pe Sfântul Mina să o ajute şi ajutorul nu a întârziat să apară.

Diana, 29 octombrie 2014, Cluj

21.Sfântul Mina a lucrat în inimile împietrite ale şefilor mei

Despre Sfântul mare mucenic Mina nu ştiam foarte multe, doar că este grabnic ajutător al celor păgubiţi şi al celor nedreptăţiţi. În urmă cu ceva vreme, m-am văzut în situaţia de a-i cere grabnicul său ajutor pentru că mă aflam într-o situaţie destul de complicată în ceea ce priveşte locul de muncă.

Din păcate, unii angajatori nu respectă dreptul la plată al propriilor lucrători, ceea ce este strigător la cer...şi ajungi în stuaţia în care eşti pus să taci (dacă te lasă conştiinţa) sau să încerci măcar să faci ceva pentru un semen de-al tău, chiar dacă depinde de tine într-o foarte mică măsură.

Aşa se face că a apelat la mine un fost angajat al firmei pentru a se plânge că i se refuză plata unei sume de bani, nestipulată în contractul de muncă, şi era aproape imposibil de dovedit, reţinută fără nici o dovadă, şi urmă să fie restituită la plecarea din firmă în condiţii “amiabile”, însă în unele cazuri era refuzată, sub diverse pre-texte.

Am consimţit să informez mai departe conducerea despre această situaţie, unul dintre motive era şi faptul că eram ameninţaţi cu un proces, şi, de asemenea, speram să se facă dreptate în acest caz şi să restituie omului banii ce i se cuvineau. Şi am pornit spre încăperea respectivă, deşi îmi simţeam inima strânsă şi aveam nişte emoţii foarte mari, deoarece nu te poţi prezenţa în faţa conducerii pentru orice fleac. Am expus în câteva cuvinte situaţia şi mi s-a spus că se vor interesa de situaţia în cauză şi de ce nu s-a făcut restituirea până în acel moment.

De bună cuviinţă mi s-a părut să comunic solicitantului cum stau lucrurile şi mi-am exprimat nădejdea că se va rezolva spre bine situaţia, pentru că impresia aceasta am avut-o în urma discuţiei. După câteva zile însă, ţinând legătura cu persoana, şi aflând că nu se mişcă deloc lucrurile, am mers tot cu groază pentru a întreba despre stadiul problemei şi mi s-a spus, cu un glas tăios, să închid uşa după mine...!! Şi a început iadul să se dezlănţuie! Au început să curgă tot felul de întrebări despre informaţiile pe care le-am dat şi multe alte lucruri pe care nu merită amintite, mi se părea că particip la un adevărat interogatororiu.

Concluzia a fost simplă: banii se restituie doar oamenilor care “merită”, să spunem aşa, şi nu celor care pleacă din firmă când vor ele. Adică cei care nu mai suportă presiuni este problema lor, totul trebuie făcut pentru binele “partidului”. Este uimitor şi în acelaşi timp înfiorător ce lucruri ţi se pot spune de către o persoană (pe care nu o poţi numi om, era mai degrabă o fiară dezlănţuită) cu o minte foarte

inteligentă, dar fără scrupule. Apoi mi s-a spus că totul se poate folosi împotriva firmei, pentru că am dat nişte date confidenţiale, şi, cu siguranţă, se vor întoarce împotriva firmei în cazul unui proces. Şi mă întreb, care date confidenţiale? Salariul unei persoane sau alte drepturi băneşti sunt confidenţiale când se pune problema furnizării informaţiilor către terţi, nu persoanei în cauză.

După ce am fost făcută "troacă de porci", mi s-a spus că, din cauza neglijenţei mele, firma va trebui să ia foarte în serios restituirea acestor bani, şi că nu e treaba mea "să fac dreptate" şi să mă gândesc foarte bine în ce postura i-am pus! Adică să mă gândesc că, din vina mea, ei trebuie să restituie nişte bani, chiar dacă ei vor să nedreptăţească pe cineva? Mi se prezentau nişte argumente prin care totul era pe dos şi eu trebuia să-mi cer iertare oarecum pentru că i-am deconspirat? Am ieşit foarte tulburată de la "interogatoriu", mi - am continuat lucrul, apoi am mers acasă.

Nu am putut vorbi cu nimeni din familie despre ce s-a întâmplat. Simţeam o presiune şi simţeam că pot să-mi pierd chiar şi locul de muncă, şi la posibilitatea de a fi târâtă într-un proces. Îmi venea să plâng şi mă gândeam "Doamne, dar în faţa Ta nu am greşit, te rog, ajută-mă!"

Seara am început să citesc printre lacrimi acatistul Sfântului mare mucenic Mina şi mă agăţam de el, ca să mă ajute: "Bucură-te, căderea celor răpitori", "Bucură-te, căderea nelegiuiţilor vrăjmaşi" şi simţeam fiecare cuvânt al acatistului ca un balsam pentru sufletul meu. Îl rugam pe sfânt să risipească negura înşelăciunii, să dezlege legăturile vicleanului, să se liniştească lucrurile şi să se rezolve situaţia după voia lui Dumnezeu, nu după voia mea.

După ce am început să mă rog Sfântului Mina, după câteva zile, am aflat indirect că situaţia s-a rezolvat, primind şi o confirmare în acest sens, iar la locul de muncă, după scurt timp, lucrurile au intrat pe făgaşul normal, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Nu mi s-a mai vorbit răutăcios, nu mi s-au cerut alte explicaţii, erau chiar binevoitori cu mine, acel ajutor primit în rezolvarea situaţiei era foarte real, palpabil, Sfântul Mina lucrase în inimile împietrite.

Am simţit o mângâiere în zbuciumul pe care l-am simţit şi că scandalul iscat de "indiscreţia" mea poate a contribuit, într-o oarecare măsură, ca banii munciţi cinstit să ajungă la cine trebuia.

Îmi cer iertare că am insistat asupra detaliilor prea "tehnice", eu personal am simţit rezolvarea ca pe o minune. Pentru mine era o situaţie fără ieşire în acel moment,

din orice unghi aş privi lucrurile, dar s-a rezolvat în mod neaşteptat de bine şi de repede pentru toată lumea!

C.M.. 29 octombrie 2014, Cluj

22. În cinci luni de zile ne-am mutat în casa în care ne doream

L-am cunoscut pe Sfântul Mina dintr-o carte de colorat pentru copii, unde era descrisă şi viaţa sfântului. Într-o zi, când îi citeam fetiţei mele din carte, am aflat că sfântul a ajutat în unele situaţii pentru recuperarea pagubelor şi, cum mă aflam într-o situaţie asemănătoare, m-am gândit să-i cer şi eu ajutorul şi am început să zic acatistul.

Noi locuiam într-o garsonieră luată cu credit şi de vreo 2 ani plăteam rată lunar şi la un bloc care începuse să se construiască, însă lucrările mergeau foarte încet, chiar de jumătate de an nu se mai mişcă nimic pe şantier şi ne temeam de banii pierduţi, în jur de 5000 de euro. Cu 3 copii în garsonieră eram tot mai presaţi să luăm o decizie, eram şi fără bani şi fără un loc mai bun de locuit. În acest moment, am început să mă rog Sfântului Mina să ne ajute cum va crede de cuviinţă.

Au trecut 5 luni de zile, timp în care am ţinut acatistul Sfântului Mina în posturi şi miercurea şi, într-o zi, când m-am hotărât să caut altă locuinţă. Primul anunţ la care am sunat, deoarece era adresa cea mai apropiată de şcoală, a fost ce ne doream şi mai mult decât visam. Acum este uşor de povestit, dar în zilele acele ne-a fost greu şi am avut multe emoţii.

Într-o zona imobiliară unde locuinţele se vând de pe o zi pe alta, noi nu aveam bani de avans, eram la limită pentru obţinerea creditului şi numai ajutorul sfântului a făcut să finalizăm toată procedura şi să fim azi în aceast apartament.

Menţionez că apartamentul a fost achiziţionat la un preţ la care în zonă se vând nefinisate, iar acesta a fost finisat modern, mobilat modern şi dotat cu aparatură electrocasnică, amenajări şi bunuri care în valoare depăşesc suma de 5000 de euro, bani pe care îi consideram pierduţi la blocul care era neterminat în construcţie.

Un lucru este sigur, sfinţii sunt cei mai buni prieteni ai omului, am simţit mai mult decât oricând un ajutor care depăşea forţele noastre şi peste toate... minunat este Domnul întru sfinţii Lui.

M.C. Cluj-Napoca, 2014

23.Toate actele şi banii erau în portofel!

De fiecare dată când m-am rugat Sfântului Mina am primit ajutor. De obicei când îmi pierd lucrurile sau uit unde le-am pus şi am nevoie de ele, într- un timp scurt, doar în gând îl rog pe Sfântul Mina sau doar mă gândesc la el, şi, în câteva momente, îmi aduc aminte unde mi-am pus lucrurile.

Acum am să scriu o întâmplare care m-a marcat foarte mult. Într-o zi când mă întorceam de la serviciu am cumpărat ceva şi apoi mi-a căzut portofelul, cu toate actele şi banii, din buzunar. După vreo 5 minute mi-am dat seama că nu mai am portofelul. M-am întors înapoi să îl caut, l-am rugat pe Sfântul Mina să mă ajute, dar nu l-am găsit.

Era seară şi trebuia să plecăm din localitate cu maşina. A trebuit să conducă soţia mea, pentru că eu nu mai aveam permis de conducere şi nici un act. Seara am adormit trist şi puţin mâhnit că Sfântul Mina nu a făcut o minune să îmi găsesc portofelul. Însă, nu m-am exteriorizat; totuşi puţin mai nădăjduiam că Sfântul Mina va face o minune să îmi găsesc actele la fel cum grabnic m-a ajutat de fiecare dată. Şi, într-adevăr aşa a fost.

A două zi, pe la amiază, am primit un mesaj de la un coleg, a cărui carte de vizită o aveam în portofel, că mi s-a găsit portofelul cu actele şi care conţinea adresa unde să merg după el. L-a găsit o doamna care mergea acasă cu fetiţa ei. Toate actele şi toţi banii erau în portofel. Este minunat cum lucrează Dumnezeu prin sfinţii săi şi prin oameni.

Îţi mulţumesc, Sfinte Mina, că de fiecare dată când te rog nu mă treci cu vederea!

Ioan Stan, Cluj Napoca , 17 octombrie 2014, Cluj

24. Disperare sau bucurie?

Într-o zi, cu soţul meu şi copiii doream să plecăm cu maşina, însă nu găseam cheia. Eram toţi 4 îmbrăcaţi, pregătiţi de plecare, dar cheia nicăieri. Eu m-am dus cu copiii la joacă şi soţul a rămas să caute. Aşteptam să mă sune să- mi zică „am găsit, haideţi”, dar nu mai suna, deja trecuse o oră.

L-am sunat eu, mi-a spus că nu mai caută, că nu mai ştie unde, începuse să citească Acatistul Sfântului Mina. Eu am lăsat tot greul pe el, m-am gândit că, dacă se roagă el, e de-ajuns, înseamnă că în curând o va găsi. Dar nu a găsit-o. Era târziu deja. Am început să simt disperarea. Nu aveam cheie de rezervă. O cheie nouă costa 200 de lei, dar dacă nu aveam după ce să facem copie, ar fi costat mult mai mult. M-am gândit că ar trebui să mă rog şi eu.

Am zis un „ajută-mă” foarte pierdut şi abătut. I-am zis băieţelului nostru care avea atunci 2 ani şi câteva luni: „Hai să căutăm cheia prin iarbă în jurul blocului!” Iar el îmi zice „Dar nu e în iarbă.” „Unde e? Ştii tu? Ai pus-o tu undeva?” „Da, am pus-o între alea două cutii de pe raft acolo sus, ca să nu ajungă tata.”

I-am spus: „Mina, tu vorbeşti serios sau spui în glumă?”... L-am sunat pe soţul meu, dar nu ştiam ce cutii şi ce raft. Am adus copiii în casă şi într-o clipă, s-a dus la raftul cu pricina şi ne-a dat cheia, mult căutată. Eram terminaţi, să-l certăm sau să ne bucurăm?

Cristina Rădulescu, noiembrie 2013, Cluj

25. I-am dat „ beep” Sfântului Mina şi ajutorul a venit îndată

Mi se pare prea simplu şi scurt, dar vreau să scriu că Sfântul Mina ne ajută să găsim ceea ce am pierdut absolut în orice împrejurare, fie chiar şi lucruri neînsemnate. Dintre toţi sfinţii pe care-i chemăm mai des în rugăciune, Sfântul Mina este cel mai prompt. Mă copleşeşte, pur şi simplu, rapiditatea cu care se rezolvă toate '"nimicurile". Mulţumim, Sfinte Mina! Eşti mult prea drăguţ!

În urmă cu câteva zile, mă aflam împreună cu o prietenă în Barcelona, în vizită la mama mea. Într-una din zile, la amiază (când mama urma să iasă de la serviciu), ne-am dat întâlnire la o gură de metrou, urmând să mergem să vizităm ceva. Nu aveam la noi nici bani şi nici bilet de întoarcere acasă. Au trecut 10 minute de la ora stabilită şi mama nu venea. Au mai trecut alte zece minute şi am început să intru în panică. Mă gândeam la o soluţie în caz că nu vine...
M-am rugat cât am putut de serios Sfântului Mina, promiţându-i că scriu dacă se întâmplă o minune şi, în secundă următoare, a apărut mama de după colţ. Trebuie să menţionez că panica mea era justificată, întrucât, în urmă cu câteva zile, ne mai dădusem întâlnire, tot în acelaşi loc (dar seara), însă eu am înţeles greşit locaţia şi am aşteptat-o pe mama în altă parte o oră. Diferenţa era că, în seară respectivă, aveam bilet de metrou cumpărat şi ştiam să ne întoarcem acasă, însă acum nu aveam nici bilet, nici bani şi îmi era frică să nu fi înţeles iar greşit locul de întâlnire.

Azi m-am plimbat pe câmp cu căruciorul şi copiii împreună cu o finuţă şi, fără să-mi dau seama, am pierdut în iarbă cheia de la casă, cam la 1 km depărtare, spre sfârşitul traseului pe care l-am făcut. Mi-am dat seama doar la întoarcere când am vrut să intru în casă. M-a trecut un fior, dar am zis: "Asta este! Aşa-mi trebuie, dacă sunt căscată...". Maria a rămas cu toţi copiii, iar eu m-am întors pe unde ne-am plimbat. Le-am zis şi lor să se roage şi m-am rugat şi eu Sfântului Mina şi am găsit cheia. M-am întors cu bucurie acasă, mulţumind sfântului pentru grabnicul ajutor.

Acum vreo trei săptămâni, am mai avut de-a face cu Sfântul Mina de două ori. O dată pe drumul spre Bucureşti, când în Râmnicu Vâlcea ne-am rătăcit (ne invarteam în cerc de o oră) şi, a doua oară, chiar în Bucureşti, când fata care trebuia să se ocupe de cazarea noastră era convinsă că a uitat cheia la celălalt capăt al oraşului (fiind deja ora 22 şi noi toţi obosiţi de pe drum). Era foarte stresată fata la gândul că trebuie să ne întoarcem după cheie. Până a coborât din maşină s-o caute în portbagaj, i-am dat un "bip" Sfântului Mina şi Dana a găsit cheia într-o plasă, în

ciuda faptului că era convinsă că n-are cum să fie acolo şi nici nu-şi amintea când a pus-o.

Ultimul ajutor minunat de la Sfântul Mina l-am simţit în urmă cu o săptămână.

Iată povestea: acum cinci luni jumătate am depus la bancă un dosar pentru obţinerea unui credit prin "prima casă". Cine a mai trecut prin asta ştie că, în mod normal, acest demers durează maxim 3 luni, deci, la noi, lucrurile s-au lungit nefiresc de mult. Adeverinţele şi actele expirau tot pe rând şi cei de la bancă tot pe rând ni le cereau, încât am început să cred că nu se va mai termina niciodată (mă gândeam: de ce nu ne spun dacă nu vor să ne dea?).

Într- un final (tocmai când constructorul ne zisese că, dacă nu ne dă răspuns de la bancă, săptămâna respectivă vor apărea probleme) m-am gândit serios să cer ajutor Sfântului Mina (până atunci mă gândeam să nu-l „deranjez” cu lucruri din astea, care se pot rezolva de la sine). Era într-o joi asta. În seara aceea am spus de multe ori "Sfinte mare mucenice Mina, ajută-ne!", având certitudinea 100% că va fi îndeplinită rugăciunea. Până acum, de fiecare dată când ceream ceva Sfântului Mina credeam doar 1% că voi şi primi. Acum am crezut desăvârşit.

Vineri nici nu l-am sunat pe soţul meu să-l întreb dacă l-au sunat de la bancă, dar eram absolut convinsă că l-au sunat. Şi seara îmi spune soţul că într- adevăr l-au sunat de la bancă şi s-a aprobat creditul.

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi! Mare eşti Doamne şi minunate sunt lucrurile Tale şi niciun cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!

Veronica, România, 5 iunie 2014

26. Un mecanic bun, la timpul potrivit

În vremea când abia ne căsătorisem, încă nu aveam copiii şi locuiam în cămin, am primit de la părinţii mei un Oltcit, o maşină mai veche. Aceasta avea probleme la pornire şi deseori se îneca, astfel încât nu reuşeam să ne facem treaba cu ea.

Odată eram hotărâţi să plecăm la Galaţi, la părinţi, un drum lung de 600 km. Ne aşteptam ca maşina să ne facă din nou probleme şi să nu pornească, aşa că am vorbit cu părintele duhovnic, întrebându-l ce să facem. Părintele ne-a spus să citim Acatistul Sfântului mare mucenic Mina şi apoi să încercăm să pornim. Aşa am şi făcut.

După prima cheie, maşina nu a pornit, iar, la cea de-a doua, deja ne gândeam că am înecat-o. Chiar atunci a apărut o vecină din cămin care ne-a întrebat ce probleme avem şi ne-a dat numărul de telefon al unui mecanic pe care-l cunoştea. Soţul l-a sunat, acesta a venit şi a reparat maşina, aşa că, într- un timp relativ scurt de vreo oră şi ceva, am putut să plecăm. Am ajuns cu bine la Galaţi. Maşina nu ne-a făcut probleme pe drum. Iar, după o vreme, am primit o altă maşină de la părinţi, una mai bună.

Slavă lui Dumnezeu şi mulţumiri Sfântului mucenic Mina!

Daniela Cornea, 14 mai 2013, Cluj

27. Speranţele erau aproape nule, penarul era pierdut

Aş vrea să adaug şi eu o minune a Sfântului Mina, care s-a întâmplat chiar astăzi. De trei săptămâni îmi pierdusem un penar cu un stick de memorie şi un stick de Internet în el. Stickul conţinea, pe lângă documente personale, fişiere întregi de documente private pentru serviciu. Documentele le aveam şi în calculatorul personal; problema era, însă, că ele aveau un caracter confidenţial şi mă puteam afla în impas. În plus, erau documente la care lucrasem ani de-a rândul şi pentru care muncisem enorm. L-am căutat peste tot, căutând uneori de mai multe ori în locurile unde bănuiam că ar fi putut fi, şi nimic.

Sâmbătă, la sugestia soţului meu, am făcut acatistul Sfântului Mina. Vreau să spun că sunt o persoană sceptică din fire, nu mă las uşor impresionată. Nu prea aveam nădejde să mai aflu ceva pierdut cu aproape o lună înainte. Îmi spuneam însă că, dacă nu îmi găsesc penarul, măcar m-am bucurat de mângâierea primită prin rugăciune. Aflând însă sâmbătă cât costă un stick de Internet pierdut, am ajuns în prag de disperare. Ultima soluţie era să întreb responsabilă cu sala unde îmi desfăşurasem activitatea, dacă nu cumva îl găsise dânsa. Speranţele erau aproape nule: întrebasem deja unul dintre responsabilii cu sala, însă el nu ştia nimic.

Ieri seară am mai făcut o rugăciune la Sfântul Mina. Când am întrebat-o astăzi pe responsabilă de sala, mi-a spus, zâmbind, că avea un penar. Nu ştia al cui era. Până să îl scoată din birou, mi s-a oprit răsuflarea. Nu doream să îmi fac speranţe... Dar era penarul meu, intact!

Mulţumesc Sfântului Mina, Sfântului Nicolae şi, mai presus de toate, lui Dumnezeu, care face minuni prin Sfinţii Săi!

Andreea Bugeac, Cluj

28. Iată telefonul!

Băieţelul meu mai mic are obiceiul de-a "fura" lucruri interzise şi de-a le ascunde în locuri unde nu te-ai gândi să le cauţi (maşină de spălat, coşul de rufe, gunoi, lada de haine de sub pat, gentuţe şi poşete care îi ies în cale, coşul de gunoi....).Când "fură" obiecte mai mici e mai complicat, se înţelege. De când a început să aibă Mihail obiceiul acesta, Sfântul Mina este foarte solicitat la noi. Mi-e şi ruşine să-l mai rog, mi-e groază când pierdem iar ceva. Dar el nu pare să gândească ca mine. De fiecare dată când îl solicităm (cu luare aminte şi seriozitate), ne vine în ajutor foarte prompt.

De dată aceasata mi-a dispărut telefonul (de altfel vechi şi nu foarte bun, dar funcţional încă). L-am bănuit tot pe Mihail, bineînţeles. L-am căutat muuult şi bine, până am început să mă enervez şi am zis "gata, nu-l mai caut acum; o să-l caut mâine, când voi fi mai odihnită" . A doua zi am început iar căutările în toate locurile pe unde mă gândeam că ar putea ajunge Mihail (are 1 an şi 6 luni), dar nu l-am găsit. Îmi era ruşine să-l rog pe Sfântul Mina, aşa că l-am aşteptat pe soţul meu să caute şi el, poate îl găseşte....dar nu l-a găsit.

Seara târziu, după ce s-au culcat copiii, am coborât în bucătărie să iau un medicament pentru durere de cap şi între timp am zis un "Sfinte Mina, ajută-mă să-l găsesc! Vezi că ne-am străduit şi nu reuşim!" Pe urmă m-am urcat pe un scaun în debara să iau medicamentul de sus dintr-o cutie. Şi,....surpriză....pe raftul alăturat era telefonul. Habar nu am când l-am pus acolo, cert este că nu Mihail era de vină pentru lipsa lui şi că Sfântul Mina a fost, că de altfel de fiecare dată, extrem de prompt. Depăşeşte cu mult puterea mea de înţelegere şi de asimilare.

Cu recunoştinţă, Veronica, 30 noiembrie 2013, Cluj

29. Printre multe bagaje

Mă mutasem provizoriu din cămin la o prietenă. Pentru că era vorba de doar două săptămâni de şedere, nu mi-am despachetat toate lucrurile, mai ales că spaţiul nu permitea asta. Totuşi, cu timpul, realizam că am nevoie de anumite lucruri şi nu reţineam unde le-am pus. Totuşi, în marea de bagaje, de haine şi de alte lucruri, chemarea numelui Sfântului Mina făcea ca totul să fie mult mai uşor de găsit. La scurt timp după ce mă rugam lui, primeam gând unde să caut sau chiar mă găseam căutând unde mă aşteptam mai puţin şi unde nici nu mă gândisem, măcar, să caut.

De exemplu: aveam o sticlă în care îmi puneam apă la serviciu. Eram grăbită să plec şi nu găseam sticla. Eram ferm convinsă că rămăsese în geantă, din ziua precedentă, dar nu era acolo. L-am rugat pe Sfântul Mina să mă ajute s-o găsesc. După ce am căutat în mai multe locuri, m-am gândit să nu mai irosesc timpul şi să merg să mănânc. Am deschis frigiderul, am aruncat o privire şi, fără să mă fi gândit înainte, am deschis uşa de la congelator. Sticla pe care o căutasem a căzut jos, cu apă îngheţată în ea. Apoi mi-am amintit că avusesem intenţia să-i dau sticla fetei cu care stăteam şi care urma să plece în Grecia şi că am pus-o cu apă la congelator, ca să se menţină rece mai mult timp...

Din asta şi din multe alte întâmplări, se poate citi grija şi dragostea Sfântului Mina şi smerenia sa de a îndeplini chiar şi aceste dorinţe sau nevoi mărunte; dar, de aici, eu înţeleg că Dumnezeu şi Sfinţii sunt alături de noi în toate.

Iulia Anamaria Mureşan, Cluj-Napoca 2012

30. Am primit nota mai mare !

Eram la sfârşitul primului an de facultate. În anul acela mă îndepărtasem de Dumnezeu, totuşi nu mă puteam desprinde de El, dar Îl consideram un fel de Stăpân aspru, pentru care trebuie să faci eforturi să Îl îndupleci, ca să mai scapi o vreme, pentru că oricum nu te poţi descurca nicidecum singur.

Şi aşa, cu toate îndoielile şi smintelile, mai păstram totuşi o carte de rugăciuni în geantă şi uneori mai şi citeam din ea. Nu mai reţin cum am dat acolo de Acatistul Sfântului Mina. Dar cred că l-am citit, tot sau numai o parte, nu mai ştiu, şi mi-a plăcut, şi am reţinut că Sfântul Mina îi ajută pe cei nedreptăţiţi. Era, astfel, un sfânt de care eu, pe atunci foarte vulnerabilă şi simţindu-mă a nimănui, nu aveam cum să nu mă ataşez. Şi curând a venit şi momentul să văd că Sfântul Mina are putere.

La unul dintre examenele de la sfârşitul semestrului al doilea, am dat un examen scris, şi apoi profesorii ne-au chemat să corecteze lucrările de faţă cu noi. Eu aveam nevoie de o notă bună, ca să pot lua bursă şi să prind loc în cămin, căci altfel pentru părinţii mei era foarte greu să mă ţină în facultate.

Când am primit lucrarea cu nota, am observat că profesorii nu ţinuseră cont de nişte răspunsuri pe care le scrisesem în ordine inversă. Le-am spus acest lucru, dar nu au dat importanţă observaţiei mele. Am fost convinsă că aveam dreptate şi că nota pe care mi-o dăduseră era mai mică decât cea pe care o meritam. După împărţirea lucrărilor corectate în sală, profesorii au stabilit rediscutarea acestora, după o pauză. Atunci m-am rugat din toată inima Sfântului Mina şi cred că am şi citit acatistul său.

După pauză, când a venit vremea să se stabilească nota mea finală, am reuşit să îi conving pe profesori că aveam dreptate şi am primit o notă cu un punct mai mare, ceea ce mi-a asigurat pentru anul următor şi bursă, şi loc în cămin.

Totuşi, sfântul a avut grijă şi de smerenia mea şi după aceea m-am întrebat mult dacă totuşi chiar meritasem sau nu nota mai mare.
De atunci mă simt foarte legată de Sfântul Mina, şi am auzit pe mulţi dând mărturie despre ajutorul sfântului.

Ştiu pe cineva care, cu ajutorul Sfântului Mina, şi-a găsit portmoneul pierdut la bibliotecă, şi o dată am auzit o bătrână îndemnând-o pe mama să se roage pentru o anume problemă Sfântului Mina, „că el repede ajută când ai pierdut ceva sau în pa-

gube”. Bătrâna spusese cu toată convingerea aceste vorbe, încât nu am îndoieli că şi ea a avut parte de ajutorul sfântului.

Apoi, încă un caz l-am auzit cu urechile mele. Mama unui cunoscut de-al meu strânsese nişte plante rare pentru o lucrare de doctorat, şi o parte dintre acele plante i s-au furat. Era foarte necăjită, fiindcă muncise mult şi pusese suflet în lucrarea pe care o făcea. După ce a citit Acatistul Sfântului Mina însă, deşi nu a găsit plantele pierdute, a aflat de la îndrumătorul lucrării sale de doctorat că nu era esenţial să aibă şi acele plante la dosar, se putea şi fără ele.

Acestea sunt numai câteva dintre minunile pe care le ştiu eu, dar cred că lucrarea sfântului se ascunde tainic în multe situaţii în care cerem ajutorul pentru lucruri pierdute sau pentru a fi păziţi de rele. Cred în ajutorul Sfântului Mina şi îmi este foarte drag pentru dragostea sa de adevăr.

Maria-Magdalena, Cluj

31. Sfântul Mina s-a îngrijit ca telefonul, pe care îl pierdusem fără ca măcar să-mi dau seama, să ajungă la una din fetele de la Bisericuţă.

Se făcea că veneam de la gară spre cămin, cu taxiul. Tocmai ajunsesm în Cluj după o vizită acasă. Ajunsă în faţa căminului, încărcată cu bagaje, un băiat pe care îl cunoşteam, s-a oferit să mă ajute să le duc.

După ce am ajuns sus, l-am poftit înăuntru şi l-am servit cu bunătăţi făcute de mama, în semn de recunoştinţă pentru ajutorul dăruit. Am rămas să mai povestim puţin şi, deşi trecuse ceva timp, mi-am zis că e mai bine să mă bucur de timpul petrecut cu fratele, căci ştie Dumnezeu de ce mi l-a scos în cale şi, practic, îl aveam pe Hristos în casă.

După ce a plecat, m-am gândit să o sun pe mama, să-i spun că am ajuns cu bine. Dar nu îmi găseam telefonul nicăieri. Bănuiam că acesta căzuse din buzunar în taxi. Deşi eram cuprinsă de nelinişte, mai ales că nu era vorba de telefonul meu, ci de al mamei, căci mi-l împrumutase, mi-am zis că Sfântul Mina nu mă poate lăsa, că va face el cumva şi voi găsi telefonul.

Am pornit, deci, cu o oarecare linişte şi nădejde, spre Bisericuţa studenţilor, ca să rog pe cineva să sune la numărul meu de telefon. După ce m-am închinat, m-am rugat Sfântului Mina; tot lângă icoana lui era o prietenă, pe care voiam să o rog să mă sune, dar n-am îndrăznit să o deranjez de la rugăciune, aşa că am mers la subsol.

Fetele de acolo m-au întrebat, înainte ca eu să apuc să zic ceva: „Ţi-ai găsit tele-fonul?”,

„Dar voi de unde ştiţi?” - am întrebat eu mirată.

„- Te-ai întâlnit cu Lorena?”

„-Da, e sus...”

„- Şi n-ai vorbit cu ea?”

„- Se ruga...”

„- Poi du-te, că pe tine te aşteaptă!”

Lorena era chiar fata pe care o menţionasem mai sus. Telefonul meu era la ea. Mi l-a înapoiat cu bucurie şi a arătat cu mulţumire spre icoana Sfântului Mina.

Dar cum se face că a ajuns la ea? Prin lucrarea minunată a lui Dumnezeu şi a Sfinţilor, desigur. Mi-a povestit, apoi, cum m-a sunat să mă întrebe ceva, cum a răspuns taximetristul şi cum s-au întâlnit, apoi, ca să ... şi toate acestea în timp ce eu vorbeam cu acel frate care mă ajutase.

Mare eşti, Doamne, şi minunate sunt lucrurile Tale! S-a adeverit încă o dată în inima mea cuvântul care zice: „Căutaţi, mai întâi, Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui şi toate celelalte se vor adăuga vouă” (Mt., 6,33).

Iulia Anamaria Mureşan, Cluj-Napoca 2012

32. Ghiozdanul era atârnat de gard ...

Sunt în clasa a X-a . Liceul la care eu învăţ este la aproximativ zece minute de mers pe jos de Biserica cu hramul Sfinţilor Arhangheli Mihail si Gavriil. Astăzi, cu lacrimi de emoţie, am avut bucuria să-l cunosc pe marele mucenic Mina.

În urmă cu câteva zile, am lipsit de la şcoală, două ore. Toată clasa a plecat. Eu m-am gândit să trec pe la acea biserică. Deseori, unul din preoţii parohi, împreună cu câţiva tineri citesc sau cântă din Psaltire. S-a întâmplat ca şi în acea zi să-i întâlnesc. Îmi place foarte mult cum cântă.

Cu mare emoţie şi bucurie m-am aşezat şi eu la strană, lângă celelalte fete care cântau. Simţeam nevoia să-mi fac urechiile pâlnie şi să memorez cântările îngereşti. Intrasem în altă lume, mult diferită de cea din liceu.

Atât de afundată eram în această lume, încât uitasem că mi-am lăsat ghiozdanul în stranele din spate. Când m-am hotărât să plec, pentru a nu întârzia acasă, mare mi-a fost surprinderea că nu îmi mai găsesc ghiozdanul. Acolo aveam manualele şcolare, caietele cu toate notiţele de la materiile importante, penarul, carnetul de elev, abonamentele de navetist, portofelul cu actul de identitate şi ceva mărunţiş. Toate aveau importanţa lor.

M-am întors speriată la părintele Rusu, care era în altar. I-am povestit ce am păţit. sfinţia sa, cu toată blândeţea mi-a spus să nu mă îngrijorez: „Vom citi Acatistul Sfântului mare mucenic Mina. Avem, zice el, credincioşi destui să ne rugăm împreună pentru găsirea ghiozdanului tău!”.

Într-adevăr, erau în jur de 10 persoane, plus toţi tinerii de la strană. Atunci am auzit, pentru prima dată de Sfântul Mina. Mi-a plăcut mult acatistul. Câte minuni mari a făcut! Sunt sigură că dacă le-ar scrie cineva şi pe cele nescrise în acatist, ar auzi toţi oamenii de puterea acestui mare sfânt.

...Apoi am plecat acasă pe jos, din Braşov până în Săcele, respectiv 8 kilometri, de teamă să nu mă dea jos controlorii din troleul şi autobuzul cu care circulam, dacă eram găsită fără bilet.

Astăzi, mare mi-a fost surprinderea când am fost chemată de directoare în biroul ei. Mi-a înapoiat ghiozdanul, fără să mă întrebe cum şi unde l-am lăsat. Nu a îngăduit Dumnezeu aceastea, că s-ar fi complicat lucrurile. Eram oricum speriată de cele întâmplate. Nu ştiu ce aş fi răspuns. Mi-a spus că persoana care i-a încredinţat

ghiozdanul a întrebat unde mi-a stat capul de mi-am lăsat ghiozdanul agăţat de gard. Apoi m-a luat un fior rece, când mi-a spus că cel care i-a înmânat ghiozdanul era un bătrânel. Nu am avut curajul să o întreb cum arăta acel bătrân. Sunt încă tulburată. Eu nu îl cunosc pe Sfântul Mina şi totuşi El mă cunoaşte şi la propriu şi la figurat. Mi-a recuperat lucrurile şi mi le-a trimis înapoi. Acesta a fost modul său de a-mi face cunoştinţă cu el. Eu nu meritam această bucurie.

Din ghiozdan lipsesc doar mărunţişul şi foile nescrise din caiete. Mă miră faptul că acea persoană care mi-a furat geanta nu a fost ispitită să ia şi din lucrurile care îmi erau mie necesare. Aici sigur a fost tot intervenţia Sfântului Mina, care a dojenit-o într-un fel, în gând, de mi-a lăsat aproape toate la locurile lor.

Oare toţi sfinţii răspund atât de repede când îi chemăm? Sau pentru rugăciunile părintelui Rusu, Sfântul Mina s-a uitat şi la mine? Apoi, poate şi rugăciunea făcută în biserică împreună cu mai mulţi credincioşi, L-au adus pe Hristos în mijlocul nostru.

“Acolo unde sunt doi sau trei în numele Meu, sunt şi Eu.” Şi unde poate fi Hristos şi nu pot fi şi Sfinţii? Apoi, Sfântul Mina a fost acolo cu noi, chemat prin rugăciunile noastre. Ce lucru minunat mi s-a întâmplat astăzi!

O elevă, octombrie 2014, Braşov

33. Patruzeci de zile cu Sfântul Mina

Mari şi iubiţi sunt Sfinţii, căci şi după trecerea lor la viaţa cea vie, lucrează în continuare Cuvântul Domnului. Sunt studentă în Târgovişte şi fac naveta cu două trenuri ca să ajung în acest oraş, la facultate. Sunt în anul III de studiu, iar sora mea a intrat şi ea anul acesta, la aceeaşi facultate. Astfel vom face naveta împreună.

Eu, care de fel sunt mai exigentă, am hotărât ca şi sora mea să suporte o parte din răspunderile studenţeşti. Pentru început, i-am dat în grijă portofelul meu cu banii strânşi cu greu de părinţi, pentru a ne întreţine prima luna din anul universitar, respectiv octombrie.

S-a cam nevoit cu un portofel voluminos în buzunarul de la pantalonii de blugi. În cel de-al doilea tren, la un moment dat, sora mea s-a dus la toaletă. Acolo a scos portofelul, căci o incomoda şi l-a pus pe etajeră. La ieşire a uitat să-l mai ia. S-a întors în compartiment, am ajuns la destinaţie, am coborât, a plecat trenul mai departe, iar de acum portofelul era în grija Domnului.

Abia ajunse la gazda unde locuiam, după ce am desfăcut bagajele, am întrebat de portofel. După ce şi-a amintit sora unde l-a lăsat, s-a aşezat peste noi teama, deznădejdea şi tristeţea. Ce aveam să-i spunem mamei după o astfel de ispravă. Ce aveam să mă fac eu fără actele de identitate şi cele de studiu.

Gânduri, replici, ceartă...toate nu rezolvau problema. Atunci m-am gândit la Sfântul drag sufletului meu, marele mucenic Mina. Doar el mă mai putea ajuta de acum. Mai erau exact patru zeci de zile până la prăznuirea sfântului. Din nefericire, eu îl iubeam pe Sfântul Mina, dar nici măcar nu ştiam când e ziua lui de praznic, respectiv 11 noiembrie.

Aşa suntem noi oamenii, nişte profitori. Nu ne interesează concret viaţa, trăirile, suferinţele, mijlocirile sau zilele importante ale Sfinţilor. Pe noi ne interesează doar să ne împlinească cererile, cât mai repede, ca nişte “aparate de rezolvat probleme sufleteşti, materiale sau de viaţă”. Dacă se poate, ar fi de preferat ca minunile să se înfăptuiască, cu cel mai puţin efort sau sacrificiu din partea noastră.

Şi aşa a început şirul celor 40 de acatiste. Nu ştiam cât timp mă voi ruga, nici cum ne va ajuta. Ştiam doar că trebuie să mă rog stăruitor la Sfântul Mina.

Între timp începuse să se instaleze deznădejdea. Îmi dădeam seama că fusese voia lui Dumnezeu să pătimesc astfel, pentru că doar la nevoie l-am chemat pe sfântul în ajutor. Altă relaţie nu exista între noi.

Trecuse deja mai bine de o lună şi nu primisem nici un semn. Mi-am reînnoit de acum actele. Sora mea, cu mai multă nădejde, îşi pusese în gând să picteze o icoană pe sticlă, cu Maica Domnului. O făgăduise Sfântului Mina, dacă ne va aduce înapoi portofelul. Eu mă rugam încă, dar cu deznădejde. Peste aceste zile se aşternuse tăcerea. De acum începusem să mă rog doar pentru iertare. Până acum doar cereri, cereri, cereri.

Încă era în lucru, icoana Maicii Domnului, când o colegă de cameră ne-a încredinţat de minune. Ea locuieşte la câţiva zeci de kilometrii de localitatea unde studiem noi. Fusese din nou acasă la părinţi, căci şi ea face naveta lunar ca şi noi.

În duminica aceea, după ce a ieşit de la Sfânta Liturghie, a fost abordată de un tânăr care a întrebat-o, dacă cunoaşte, la facultatea unde ea învaţă, o fată care şi-a pierdut un portofel acum mai bine de o lună. I-a spus numele meu. Colega mea a tresărit surprinsă de minunea ce se petrecea. Eram colege de cameră. Trăia şi ea tragedia noastră. Cunoştea bine întâmplarea, iar acum, uluită, stătea în faţa celui care, din frică de Dumnezeu, nu a îndrăznit să deschidă acel portofel decât pentru a afla cine este persoana care a uitat portofelul în toaleta trenului. Când a venit înapoi la gazdă, colega mi-a povestit ce s-a întâmplat.

Bărbatului i-a fost teamă să-i dea colegei acel lucru găsit, ca nu cumva să fie înşelat de spusele acesteia (că suntem colege de cameră şi că ne cunoaştem bine).

Ulterior, ne-am dus la el acasă cu o alta icoană mai mică, tot cu Maica Domnului, pictată de sora mea.

Era un om simplu, chiar sărac material. În schimb, avea o familie frumoasă, cu doi copii mici. Acest om, cu frică de Dumnezeu, nu a îndrăznit să ia măcar mărunţişul din portofel, pentru a-şi hrăni copiii. Ştia că unde pune el mâna, pune şi Dumnezeu pedeapsa. Sunt convinsă că acei copii au nu doar un tată care-i învaţă să păşească drept în viaţă, ci au şi un bun model de creştin.

Nu este suficient să-i învăţăm pe alţii calea cea dreaptă, dacă nu suntem şi noi exemple vii ai predicii noastre. Acest exemplu de creştin m-a smerit foarte mult şi m-a învăţat multe prin fapta şi viaţa lui.

Icoana cea mare cu Maica Domnului a ajuns, într-adevăr la o biserică nou construită, cu hramul Sfântului mare mucenic Mina, din Bucureşti.

Încă odată ne arată Sfinţii mila lor faţă de neputinţele noastre, iar minunile pe care ei le fac, nu sunt decât nişte legături de evenimente atât de fireşti, că ne smereşte Dumnezeu cu simplitatea Lui. Noi, cu cât suntem mai complicaţi, cu atât suntem mai departe de Dumnezeu.

Bucură-te, mare mucenice Mina, mult pătimitorule!

G. N., 2012, Buzău

34. Geaca cea nouă

Mă numesc Necula Maria şi am 10 ani! Mie mi s-au întâmplat multe minuni, dar pe aceasta cu Sfântul mare mucenic Mina nu o voi uita niciodată !

Deci, într-o zi, după ce am venit de la şcoală, acasă am observat că îmi lipsea geaca nouă. M-am speriat, aşa că am anunţat-o pe mama mea şi am început să căutăm: în şifonier, în sufragerie, prin toată casă, chiar şi la şcoală. Nu am găsit-o! Singura nădejde pe care o aveam era să mă rog la Sfântul Mina. Am făcut Acatistul lui. Cu lacrimi m-am rugat. Cred că Sfântul mare mucenic Mina m-a ascultat, că a doua zi, când să merg la şcoală, am găsit geacă cea nouă, ce o pierdusem. Mult i-am mai mulţumit Sfântului Mina.

Necula Maria, octombrie 2014

35. Lumina zăpezii Sfântului Mina

Sunt o fată îndrăgostită din Braşov, pe care Sfântul Mina o iubeşte, deşi dragostea m-a dus cu capul în nori.

A trecut aproape un an de când m-am îndrăgostit de Cătălin. Era iarnă...Şi acum ţin minte când a venit prima oară la mine acasă, de la o distanţă de 150 km, împreună cu încă trei prietene. Au stat doar două zile (27 şi 28 decembrie). Ca să concentrăm cât mai multe evenimente într-un timp atât de scurt, am ales mai multe locaţii. Printre altele, seara am mers în vizită la o rudă internată într-un spital situat lângă o pădure. Am urcat drumul pe jos. Am glumit, am povestit, iar la întoarcere am început să ne batem cu zăpadă. A fost prima ocazie în care noi doi ne-am manifestat interesul unul faţă de celălalt.

Aşa se face că, în joacă noastră, am căzut de mai multe ori în zăpadă, iar într-una din dăţi, mi-a căzut portofelul din buzunar. Nu am observat acest lucru, decât după mai mult timp. Eram într-un cu totul alt loc, nu ne puteam întoarce, iar dacă ne întorceam, era imposibil de găsit locul în care mi-a căzut portofelul; în plus era şi noapte.

El a plecat acasă, iar eu am plecat să-mi petrec trecerea dintre ani la o mănăstire. În acest timp, spre ruşinea mea m-am rugat prea puţin Sfântului Mina să-mi înapoieze portofelul.

Cred totuşi că s-au rugat alţii pentru mine, căci am fost sunată la mănăstire, de mama mea care mi-a împărtăşit minunea:

În una din zile, când s-a dus din nou în vizită la spital, a observat, la un moment dat, pe marginea drumului, în zăpadă, un obiect strălucitor. Era “lumina zăpezii Sfântului Mina”. S-a apropiat de obiect şi mare i-a fost mirarea când a văzut că strălucea, acolo, capsa metalică dintr-un portofel îngropat în zăpadă. Era portofelul fiicei sale, prea îndrăgostită să mai observe când i-a căzut din buzunar. Oare pentru cine a făcut Sfântul Mina această minune? Pentru mine, pentru mama sau pentru a ne arăta că şi dragostea curată dintre doi tineri poate să fie plăcută sfântului?

G. C , 2000, Braşov

36. Sfântul Mina, deasupra oricăror superstiţii

Mama mea îşi pierduse verigheta. Şi-a găsit-o după doi ani, în noroi, lângă hambarul din curte. Câtă zăpadă, câtă ploaie, câţi paşi trebuie să fi trecut peste ea... A încercat fel de fel de modalităţi superstiţioase, dar fără rezultat. Doar Sfântul Mina a făcut să vadă, după o atât de lungă perioadă de căutare, un obiect mic, lucios, pe jos, înfipt în pământ: verigheta care pierdută a fost, timp de doi ani, şi s-a aflat.

Eu am o puternică trăsătură de caracter: uit repede şi des, dar Sfântul Mina îmi trimite în gând, atunci când e cu folos, locul unde trebuie să caut lucrurile rătăcite.

Îmi pierdusem, acum câtăva vreme, permisul de la bibliotecă. Sora mea, sfătuindu-mă, îmi pune în gând ajutorul, marele ajutor adus de Sfântul Mina, oricui şi oricând. Am zis, aşa, de gura ei mai mult, un „Sfinte Mina, ajută-mă!” şi, când am mers să îmi refac permisul, cel vechi mă aştepta deja acolo, la ghişeul de permise al bibliotecii.

Sfântul Mina chiar ajută! Aleargă în ajutor mai repede decât gândul şi cererea noastră, de cele mai multe ori. Trebuie numai să îndrăznim!

Lorena, noiembrie 2014, Cluj

37. Examenul de licenţă şi buletinul buclucaş

Nu pot să nu îmi exprim şi eu mulţumirea faţă de Sfântul Mina care m-a ajutat de multe ori! Vreau să vă spun doar o întâmplare.

Acum aproximativ un an şi jumătate, când mai aveam două săptămâni până la examenul de licenţă mi-am pierdut buletinul, care urma să îmi fie indispensabil. Timp de o săptămână l-am tot căutat, atât la cămin, cât şi acasă. Nu mai aveam speranţa, dar mi-am amintit că o vecină (Dumnezeu să o ierte pe Margareta!) mi-a povestit cât de mult o ajutase Sfântul Mina şi atunci m-am rugat să mă ajute şi pe mine. Aşa mi-am găsit buletinul. Brusc mi-a venit ideea să mă uit după un dulap. Nu mi-am dat seama cum a ajuns acolo.

Emilia, decembrie 2013, Cluj

38. Colega mea şi-a găsit portofelul

Legat de ajutorul Sfântului Mina aş vrea să povestesc şi eu o întâmplare, la care am fost martoră. Eram în liceu şi o colegă de a mea şi-a pierdut portofelul în laboratorul de informatică. L-a căutat foarte mult peste tot şi nu l-a găsit nicăieri. Era supărată, pentru că, pe lângă bani, avea şi acte în el.

Profesoara de religie pe care o aveam la vremea aceea i-a spus să facă acatistul Sfântului Mina, să o ajute să-l găsească.

Ea l-a citit şi la următoarea oră de laborator, cred că a fost după vreo două zile, şi-a găsit portofelul într-un dulap. Nu ştia cum a ajuns acolo, dar s-a bucurat că l-a găsit.

De atunci şi eu cred că Sfântul Mina este grabnic ajutător, chiar dacă nu am trăit eu experienţă aceea.

Marcela Simona, 14 decembrie 2013, Cluj

39. Fiul meu a rămas acasă

Pelerinajul cel mai mare de la Bucureşti, după părerea mea, este de hramul Sfântului mare mucenic Mina de la biserica ridicată pe ruinele arse ale celei din care a scăpat miraculos doar icoana sfântului. Este prima mea biserică pe care eu am descoperit-o când eram în mare impas, căci fiul meu cel mare se gândea să se mute cu facultatea de la Automatică (Bucureşti) tocmai la Honolulu, în Hawaii (SUA). Eu nu mai eram atee, dar nici nu mergeam la Biserică foarte des...

Deşi aflasem de Sfântul Mina - grabnic ajutător al situaţiilor neaşteptate, nu găsisem încă locul bisericii, deşi căutam în zona din centrul vechi unde era localizată.
În primăvara, în care am aflat că Andrei, la cei 20 de ani ai săi, a fost fascinat de Hawaii ca fiind "raiul pe pământ", mă plimbam distrusă prin oraş şi, exact când să mă lovească o maşină, mi-a răsărit înaintea ochilor biserica sfântului - ”o bijuterie albă”.

Am descoperit astfel şi puterea mângâietoare pe care o primesc cei ce stau lângă racla cu moaştele sfântului şi de la multele slujbe de aici. Veneam aproape zilnic să stau ore întregi, să contemplu gustul neasemănat ce-l aflam doar aici şi eram doritoare să-mi petrec toată viaţa aşa cu dimineţile împărţite cu sfântul (eram casnică şi plecam de acasă cu scuze "gospodăreşti”). Dar nici nu bănuiam eu câte mi se mai pregătiseră de la Domnul cu sfinţii săi.

După cele 40 de zile de Acatist dat aici şi citit de preoţi cu anume rânduială, pentru a se arăta voia Domnului cu Andrei (care era unul dintre ”supradotaţii” generaţiei lui ce rămăsese în ţară), care s-a aflat zicând, acest fiu ca un rebel devenit după liceu, că: ”Doar în România va afla fete cu suflet bun...şi că munţii ţării lui prin care ne plimbasem mult îi sunt de neînlocuit”. Asta a fost o mare veste pentru noi şi apoi băiatul nostru, rămas în ţară s-a şi realizat în următorii doisprezece ani.

Au continuat alte minuni pentru mine (căci cei din familia mea nu au înţeles corect neaşteptatul meu ataşament pentru biserică), dar pomelnicul meu de rugăciune pentru şase săptămâni îndrăzneam să-l dau (cu participarea mea la citirea lui) de trei ori pe săptămână doar în Postul mare. Şi iată că, în fiecare an, mi se mai descoperea câte un lucru/situaţie necunoscut şi neaşteptat. Toate au contribuit la descoperirea şi formarea convingerii mele (formate ca om de ştiinţă) despre Tainele ascunse ale Creatorului, descoperite ma ales sfinţilor săi.

Minuni concrete pe care le pot mărturisi sunt: realizarea de către duhovnicul meu a cumpărării sediului eparhial (pentru care s-au rugat mulţi, câţiva ani Sfântului

Mina), aceasta fiind o lucrare cu multe ispite, şi aflarea de către mine, după citirea acatistului cu râvna disperării, a unor lucruri preţioase rătăcite (ascunse bine) prin casa noastră super aglomerată. Astfel am recuperat mapa cu actele principale, precum şi bijuteriile mamei.

Recent, deşi la Cluj nu am cum să-l mai vizitez pe sfântul, am citit cu evlavie acatistul lui, la mare nevoie şi grabnic s-a uşurat situaţia sau am găsit ce căutam, răscolind casa inutil. Menţionez că doar o dată am putut sta la tot rândul, înainte de ziua hramului, dar adesea am putut sta foarte aproape de raclă, în cadrul îmbulzelii inerente, dar bune.

Alte minuni relatate de persoane alături de care am stat în cei şapte ani cât am frecventat biserica sfântului:
1. Cineva din Craiova şi-a găsit contul de card golit de bani, iar, după acatistul dat la Bucureşti, a reuşit să afle cum s-a golit (prin fraudă);
2. O prietenă a aflat, tot după acatistul de şase săptămâni, despre o situaţie gravă din trecutul familiei, care a apăsa asupra urmaşilor. Astfel a putut merge cu folos la dezlegarea arhierească;
3. Multe aflări de obiecte pierdute în casă, automobil sau chiar pe stradă. Şi eu am găsit astfel, lucruri minuscule căzute sau, întorcându-mă pe la locul pierderii, le-am aflat pe drum.

Iar o minune globală este demonstrată prin cantitatea uriaşă de bijuterii donate la icoana Sfântului Mina (câteva kilograme anual); şi eu am dat verigheta...

Ana Maria G, 2 noiembrie 2014, Cluj

40. Suntem casnicii Sfântului mare mucenic Mina

În anul 1991, după o viaţă petrecută în umbra păcatului, eu şi soţul meu ne-am întors la Hristos. Cu ajutorul Maicii Domnului, am regăsit potecuţa pe care o pierdusem, uitând drumul pe care îl făceam cu bunicii noştri la Biserică. Am început ceea ce unii numesc "urcuşul duhovnicesc", pe care-l continuăm şi- n prezent.
Pe acest drum ne-am întâlnit foarte devreme cu un minunat sfânt, pe care l-am cunoscut din spusele unora, dar şi din „Proloage" şi „Vieţile Sfinţilor". Un sfânt care m-a cucerit prin mulţimea chinurilor la care a fost supus, dar şi a minunilor amintite în Acatistul său şi regăsite în povestirea vieţii sale.

Mai mult, soţul meu, care are o memorie remarcabilă mi-a ordonat într-o zi să învăţ condacul I al acatistului sfântului, rugăciune pe care o rostesc, fiind de mici dimensiuni, zilnic, de multe ori. Şi sfântul e cu mine! Pierd ceva, se rătăceşte un lucru, am uitat unde am pus ceva, primul gând e la sfânt: "Folositor şi ajutător mare te-ai arătat lumii în primejdii, mucenice...." Şi lucrul apare...

În anul 2002 am plecat în Spania, unde am rămas 10 ani. La început ne-a fost foarte greu, până ce soţul meu şi-a luat carnetul de conducere şi am putut să căutăm o biserică apropiată de orăşelul în care trăiam. Şi am găsit parohia, aţi ghicit!: Sfântul mare mucenic Mina, din Ciudad Real-Tomelloso, pe care am frecventat-o până la revenirea în ţară, în 2012.

Sfântul i-a rezervat soţului meu un loc de mare cinste - cântăreţ şi o vreme, prescurar şi ne-a învrednicit de prietenia preotului nostru paroh, Alexandru. Sfântul a fost de la început o prezenţă vie în viaţa noastră: soţul meu era în căutare de lucru, ne rugam minunatului Mina şi uşile se deschideau.

Într-o vreme, după ce m-am îmbolnăvit de boala de care sufăr şi în prezent, m-am apucat să pictez icoane. În timp ce pictam o icoană a Sfântului Mina, mă rugam sfântului pentru ajutor şi atunci mi-a revenit în minte că de mai mult timp pierdusem un ineluş la care ţineam pentru că era cadoul de 20 de ani de căsnicie pe care mi-l făcuse soţul meu cu ani în urmă. Eu începusem de mai multe săptămâni să fac lăzile cu lucruri pentru întoarcerea în România, aşa că nimic nu mai era la locul său, toate lucrurile fuseseră verificate de mai multe ori, iar de la inel îmi luasem adio definitiv.

Pusesem sub bibliotecă, pe al cărei raft stătuse cu alte nimicuri inelul, o cutie mare, goală, adusă de la magazine şi aşteptând să fie umplută de cărţi. Eram în sufragerie cu soţul meu, care citea, iar eu pictam icoana sfântului. Când, deodată, îmi trece

prin cap un gând: ia du-te şi te uită în cutie şi vezi, nu cumva?... Alt gând mi-a zis: idee trăznită, cutia aia n-a venit nicicând în contact (temporal vorbind) cu inelul. Mă uit la faţa sfântului şi-mi zic: Nu cumva? şi mă duc în camera alăturată, de acum goală şi plină de lăzi închise, desfac capacul cutiei, o deschid, şi pe fundul ei... Inelul! Am rămas fără grai. L-am luat şi m-am dus ţopăind la soţul meu, strigând: mi-a găsit inelul! Sfântul Mina mi-a găsit inelul!

Altă dată, am iesit la cumpărături cu o jachetă cu nişte buzunare largi, care parcă invitau pe hoţi. Mai aveam în casa o hârtie de 50 de lei şi vreo 2-3 hârtii de câte un leu. Am plecat în oraş obsedată de gândul că voi fi jefuită sau că voi pierde banii, deşi tot timpul am încercat să ţin mâinile în buzunar.

Într- unul din magazinele în care am intrat m-am ciocnit cu o persoană care s-a prelins pe lângă mine şi atunci mi-am zis: am rămas fără bani. La casă mi-am dat seama că nu mai aveam banii. Imediat am început să spun rugăciunea către sfânt, dar şi reproşul că m-am lăsat la mâna hoţului şi până acasă, am tot zis în sinea mea, alături de rugăciune: „Sfinte Mina, tu ştii că erau ultimii mei bani, fă o minune şi dă-mi-i înapoi!” Şi aşa până acasă, vorbeam singură pe cale. Când am ajuns acasă, m-am dus direct la masa pe care fuseseră banii înainte de plecare şi, cu convingerea că sfântul mă auzise, m-am repezit să îi caut şi... i- am găsit sub o foaie de hârtie, pe care fuseseră puşi înainte. Am mulţumit cu emoţie, prin trei închinăciuni.
Altă dată soţul meu a lucrat la un patron care nu prea era corect cu plata salariilor şi care fără motiv, l-a concediat înainte de terminarea contractului şi i-a oprit salariul pe ultima lună, ca şi drepturile de concediu.

Când soţul meu a venit supărat acasă şi mi-a povestit, eu am zis doar atât: se pune cu Sfântul Mina? Ia să vedem! Şi două luni cât a durat litigiul m-am rugat sfântului să facă dreptate. Şi a făcut-o... Salariul restant, toate drepturile, cât şi o despăgubire pentru daune ne-au fost înapoiate. E drept că mai bine de două luni ne-am descurcat cu dificultate, dar sfântul, alături de alt sfânt ocrotitor al familiei noastre, Sfântul Ioan Maximovici, ne-a ajutat şi pentru aceasta le-am fost şi le suntem recunoscători şi mulţumitori.

Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi unei nepoate: nu-şi primea nişte drepturi salariale care se împotmoliseră pe undeva, dar după ce am făcut şapte acatiste ale sfântului, banii au venit celei căreia i se cuveneau.

Cumnatului meu de la Bucureşti i-a venit o factură la lumină de 540 RON, pentru că aparatul de înregistrat aflat în tabloul comun al blocului se defectase şi înregistrase kilowaţi cu nemiluita. Când au primit factura, s-au luat cu mâinile de cap

şi au cerut expertiza pentru stabilirea adevărului şi scoaterea lor din culpă. A părut că totul se va rezolva. Când, după ce timpul permis unei contestaţii trecuse, s-au trezit cu o somaţie expresă de a plăti suma. Omul s-a prezentat la data indicată şi funcţionarul i-a spus că e bun de plată şi i-a zis să vină a doua zi cu banii, dar el nu ştia că sfântul nostru drag fusese rugat să facă dreptate. Dar, a doua zi, când se pregătea să scoată banii, funcţionarul i-a prezentat factura, iar în dreptul sumei era un minus mic şi drăgălaş de culoare roşie şi şi-a cerut scuzele de rigoare.

Sunt multe de povestit despre Sfinţi, dar, în primul rând, trebuie să cred că ei sunt cu noi şi ne iubesc şi ne ocrotesc şi mai ales că nu se supără dacă avem evlavie şi la alţi Sfinţi.

Olga, noiembrie 2014, Buzău

41. Îngheţata şi portofelul

Văzând câte lucruri minunate a făcut Sfântul Mina pentru fiecare, o să vă povestesc şi eu despre o întâmplare din viaţa mea, în care am simţit că Sfântul Mina mi-a fost grabnic ajutător.

Fusesem în oraş şi, în drum spre casă, m-am gândit să mă opresc prin parc şi să-mi iau o îngheţată şi nu ştiu cum am făcut de am scăpat portofelul fără să- mi dau seama, după ce am plătit îngheţata. După nici jumătate de oră ajung acasă şi îmi dau seama că îmi lipseşte portofelul. Am început să scot tot din geantă, căutam, căutam şi nu îl găseam nicicum.

La vreo 5 minunte după ce am început să mă îngrijorez, îmi sună telefonul. Era un domn de la poliţia din satul natal, care m-a sunat să-mi spună că cineva cu inima bună mi-a găsit portofelul şi l-a dus la secţia de poliţie din oraşul în care locuiesc. A fost uşor să mă găsească deoarece, fiind de la sat, numai eu puteam fi persoana cu acel nume.

Pentru mine a fost o minune care m-a impresionat foarte mult şi, chiar dacă pe atunci nu ştiam prea multe despre sfântul, acum ştiu că el şi Maica Domnului m-au ajutat şi mai sunt multe alte întâmplări în care am simţit ajutorul lor!

Simona Râşteiu, octombrie 2014, Cluj

42. Sfântul m-a ferit de multe rele şi pagube

Sfântul Mina m-a ajutat grabnic în atâtea situaţii, încât am ajuns să consider prezenţa sfinţiei sale în viaţă mea de zi cu zi ca pe ceva obişnuit, iar chemarea lui ca pe o certitudine a unui răspuns. De la rătăcirea cheilor de la apartament sau a telefonului mobil, până la situaţii în care simţeam că am fost nedreptăţită sau păgubită de către cineva, intervenţia sfântului la o scurtă şi nevrednică chemare a fost rapidă şi întotdeauna primeam chiar mai mult decât aş fi îndrăznit să cer.

De exemplu, când îmi pierusem un telefon mobil scump, un smart phone, speriată am apucat să citesc doar un icos şi un condac din Acatistul sfântului, când m-am trezit că sună un alt telefon, iar la capătul firului era o colegă oarecare, ce îmi găsise absolut accidental preţiosul mobil sub scaunul ei de la maşină... un loc în care nu m-aş fi gândit să caut, şi nici ea nu ar fi căutat, dacă întâmplător(?) nu şi-ar fi rătăcit şi ea mobilul, pe care evident l-a găsit tot în acel loc. Această întâmplare mi-a întărit relaţia cu colega mea, care a devenit din acel moment o prietenă de încredere.

Într-o sesiune am picat un examen, despre care eram convinsă că meritam să îl iau, chiar dacă nu cu o notă foarte mare. În timp ce învăţăm pentru restanţe, am citit zilnic acatistul sfântului, rugându-l să îmi ajute, şi să fie evaluată corect lucrarea mea. Nu îmi doream o notă mare, doar una de trecere. Deşi învăţasem foarte mult şi conştiincios, ştiam că din principiu la acea materie se iau note mici, nejustificat. Totuşi, Sfântul Mina nu a îngăduit nici o nedreptate la corectarea lucrării mele, aşa încât notă finală a fost nouă, o adevărată realizare din punctul meu de vedere. Şi încă o realizare, materia pe care atunci am recapitulat-o straşnic pentru restanţă, a devenit acum o informaţie preţioasă pe care o folosesc în practică de zi cu zi de la locul de muncă.

Altă dată, părinţii mei au descoperit că bunicul meu fusese înşelat luni în şir de factorul poştal care îi aducea acasă la ţară pensia în fiecare lună ... practic, pentru că dumnealui nu cunoştea banii în lei noi, putea fi uşor înşelat. Când am descoperit, am început să citim acatistul sfântului....nu am putut recupera acei bani însă în scurt timp am aflat că doamna respectivă fusese demascată de către altcineva şi destituită.

Odată am pierdut 50 lei mergând la cumpărături...ştiam sigur că i-am pus în buzunar, dar când am ajuns la piaţa din apropierea blocului meu, banii nicăieri. Automat am început să zic în gând: "Sfinte Mina, ajută-mă!", şi am refăcut drumul

înapoi... banii mă aşteptau la intrare în scara blocului, pe unde trecuseră între timp foarte mulţi oameni.

Într-o altă zi ni s-a stricat frigiderul ... aparent nu avea nici o defecţiune, dar totuşi nu pornea nicicum. Am terminat de citit Acatistul sfântului, şi continuarea cred că e lesne de imaginat... frigiderul a reînceput să meargă!

Întâmplări de felul acesta sunt multe în viaţă mea din ultimii ani. Puterea Sfântului Mina, pe care mi-l imaginez că pe un bărbat curat, drept şi foarte serios, este de netăgăduit. El mi-a răspuns întotdeauna când am avut probleme reale, dar nici de la micile rugăminţi (chei, telefoane mobile pierdute) nu s-a dat înapoi. Şi sunt convinsă că m-a ferit de multe rele şi pagube pe care eu nici nu mi le pot imagina. Îţi mulţumim Doamne pentru Sfinţii Tăi!

Adela Raluca Nostor, 9 noiembrie 2014, Cluj

43. Nu-l putem obliga pe Sfântul Mina să ne ajute, chiar dacă ar putea face asta

Eu am trăit o minune mai greu de înţeles, să zic aşa... copilaşul nostru a luat telefonul meu şi jucându-se cu el, l-a ascuns undeva prin casă... L-am căutat cu soţul meu peste tot, chiar peste tot: prin toate dulapurile, pe sub paturi, în toate cutiile cu jucăriii, dar nimic. Ioan spunea că telefonul a plecat cu Lachi şi Beto (câinii vecinilor) la plimbare. Nu cred că îşi amintea unde îl pusese... După o zi de căutări am renunţat, dar soţul meu încă nu renunţase, se încăpăţâna să mai caute. Nu îmi era tare dor de telefon ci de pozele cu copii care le aveam pe el...

Am început să plâng şi să-l rog pe Sfântul Mina să mi-l dea, îi spuneam că sunt sigură că el ştie unde e telefonul meu; dar nimic. I-am spus soţului tristă :” Nu-l putem obliga pe Sfântul Mina să ni-l dea chiar dacă ştie unde e! Asta este. ”.

Duminică seară (după o zi jumăte de căutări), după ce am luat o altă cartelă deoarece nu mai speram să-mi găsesc telefonul, când am vrut să-l culc pe băieţelul nostru, stupoare! telefonul meu era pe patul lui!!!

Nu el l-a pus acolo deoarece îl urmăream şi eu şi soţul să vedem dacă nu merge l-a ascunzătoarea lui secretă! Nu puteam să omitem să-l fi văzut pe pat, deoarece am ridicat până şi saltelele de la toate paturile, cearceafurile... tot.

Eu cred că Sfântul Mina mi l-a înapoiat... poate ceilalţi cred că e o fabulaţie... dar cum altfel să fi ajuns telefonul acolo? Cine să-l fi pus?

Emilia Bujeniţă, 8 noiembrie 2014, Cluj

44. O sumă mare de banii a fost găsită şi credinţa noastră întărită

Când eram mică (eu aveam în jur de 12 ani, iar sora mea avea în jur de 13 ani), s-a întâmplat în familia noastră o minune, prin mijlocirea Sfântului Mina: Mama mea lucra ca şi casieră la o şcoală. Într-o vineri după-masa, înainte de a veni acasă, nu ştiu cum de s-a întâmplat să ia de undeva o suma mare de bani, pe care urma să o ducă luni la servici, pentru că era deja o ora târzie şi nu s-a mai întors la şcoală. A ajuns cu banii acasă şi în seara respectivă şi a două zi, am petrecut timpul împreună într-un mod obişnuit. Duminică în schimb, şi-a dat seama că punga de bani dispăruse fără urmă. A fost o agitaţie mare în casă, am căutat cu toţii, dar nici urmă de pungă sau de bani. Am căutat-o chiar la coşul de gunoi (afară), poate vedem punga de bani în sacul de gunoi pe care îl aruncasem, dar nu am găsit-o.

Luni dimineaţă, mama, foarte stresată şi supărată a mers la servici fără bani, dar a ajutat Dumnezeu că nu a întrebat nimeni de bani în ziua respectivă. Când a venit acasă, din nou am început să căutăm banii, dar nu i-am găsit. Atunci, mama şi-a amintit că bunica avea mare evlavie la Sfântul Mina şi tot îi spunea să citească acatistul sfântului pentru alte nevoi. Ea şi-a amintit că Sfântul Mina este grabnic ajutător în aflarea lucrurilor pierdute şi a rugat-o pe sora mea să citească acatistul sfântului.

Sora mea a început să citească acatistul şi în maxim 5 minute de când a început să îl citească, mama a găsit punga cu bani. Îmi amintesc că mama atunci a căzut efectiv în genunchi şi a început să plângă şi a spus că din cauza păcatelor s-a întâmplat aşa. A fost clar o minune prin mijlocirea Sfântului Mina!

Bucură-te , Sfinte Mina, aflătorul lucrurilor pierdute!

Andreea Florea, 8 noiembrie 2014, Cluj

45. " Ia să văd, de ce eşti în stare? Eşti aşa grabnic ajutător ? "

"Sfinţii nu se supără, nu se mânie, nu ţin minte răul, şi mai presus de toate ei sunt grabnici ajutători, condiţia este numai să-i chemăm noi în ajutor"... acestea erau cuvintele care-mi răsunau neîncetat în minte, pe drumul de întors acasă, pe la ora patru dimineaţa, de la slujba de vineri noaptea spre sâmbătă, la biserica din Bicfalău, unde de aproape şapte ani de zile mergem vinerea noaptea la slujbă. Acolo părintele duhovnic Serafim ne-a obişnuit cu pilde despre Sfinţii lui Dumnezeu.

După ce s-a terminat slujba, am rămas la spovedanie, iar la sfârşit i-am spus părintelui, aşa cu amărăciune în glas, căci iată părinte, acum în clipe grele ale vieţii nu mai am nici un prieten care să mă viziteze sau să mă sune să se intereseze ce mai fac sau cum mă mai descurc cu toate. Atunci părintele Serafim mi-a răspuns că am o mulţime de prieteni, care aşteaptă doar să fie chemaţi în ajutor şi " ei" negreşit, neîntârziat şi grabnic ajutători sunt. la care eu mirată am întrebat:
- Şi unde sunt acei prieteni, părinte?
- Sfinţii, sfinţii lui Dumnezeu, ei sunt adevăraţii noştri prietenii, mi-a răspuns părintele.
- Da părinte, aveţi dreptate! am spus eu şi am căzut pe gânduri, ascultând în continuare.
- Desigur, ne-a spus părintele Serafim, că toate faptele bune făcute în numele lui Hristos, ne oferă harul Sfântului Duh, dar mai mult decât toate, rugăciunea care este mereu la dispoziţia noastră, precum spunea Sfântul Serafim de Sarov, pe aceşti prieteni dragi, pe sfinţi, cu rugăciunea îi putem chema în ajutorul nostru.

După o vreme, de la momentul când am primit minunata pildă despre sfinţii lui Dumnezeu şi în special despre minunile Sfântului mare mucenic Mina, mult pătimitorul, am plecat spre staţiunea Covasna, pentru a o duce pe mama mea, în staţiunea respectivă, având bilet pentru tratament. Mai aveam puţin până să ajungem la hotelul unde trebuia să fie cazată, când mama şi-a adus aminte că nu şi-a cumpărat măsline, care îi plăceau foarte mult... şi atunci am oprit maşina la un magazin alimentar pentru a-i îndeplini dorinţa. Am rezolvat imediat cu cumpărăturile şi apoi am revenit la maşină pentru a ne continua drumul.

Însă, surpriză, maşina nu a mai pornit, am încercat în toate felurile posibile, dar din păcate nu am reuşit. Am mers cu mama, cu bagajele, pe jos până la hotel, am îmbrăţişat-o şi ne-am luat la revedere, căci nu mai puteam întârzia alături de ea, trebuia să rezolv cu maşina pentru a mă întoarce acasă, la Braşov. După ce am cerut ajutorul mai multor persoane, până şi unui mecanic de la un hotel din apropiere şi nu am rezolvat nimic, în final, tot întrebând în toate părţile, a venit un

domn cu o maşină 4X4, destul de puternică care m-a "tras" cu nişte "şufe", până am reuşit să o pornesc şi m-a sfătuit să nu mai opresc până acasă.

La momentul respectiv, pentru mine nu mai conta decât că am pornit-o şi bucuroasă mă îndreptam spre casă, însă înainte să apuc să ies din staţiune, am observat maşina socrului meu, care era şi el în staţiune la tratament, însă cazat la una alt hotel şi atunci dimineaţă, când nu îmi mai pornea maşina, disperată l-am sunat şi l-am chemat şi pe el în ajutor, dar se afla la tratament şi nu a putut veni. În momentul când eu i-am observat maşina, fără să-mi dau seama, am vrut să opresc pentru a vorbi cu el, ceea ce am şi făcut, uitând de recomandarea domnului care m-a ajutat să pornesc maşina. Şi aşa se face că iarăşi am rămas fără maşină.

La un moemnt dat, îmi veni în minte, pilda cu Sfântul Mina. Atunci plină de un avânt ne mai întâlnit, am căutat în poşetă Acatistul Sfântului Mina şi cu mare nerăbdare şi pe nerăsuflate, am citit Acatistul sfântului şi apoi am ieşit din maşină şi cu un aer aşa protector chiar am ridicat mâinile către cer şi cu voce tare i-am spus:
- Ei, Sfinte Mina, eu te-am chemat, te-am rugat să vii să mă ajuţi! Ia să văd, de ce eşti în stare! Eşti aşa grabnic ajutător, cum a spus părintele Serafim?

Şi tocmai când în sinea mea spuneam că nu este chiar cum a spus părintele, căci uite nu vine nimeni să mă ajute, nu opreşte nici o maşină să mă tragă sau să-mi dea curent, tocmai atunci se cobora, încet, agale, aşa la plimbare, un domn cu o doamnă la braţ, pe partea celaltă de drum. S-au oprit, s-au uitat la mine cum mă agitam, m-au salutat respectuos, şi domnul m-a înterbat dacă mă poate ajuta cu ceva, la care eu "iritată" i-am răspuns că am probleme la maşină şi să mă lase în pace, căci aştept pe "cineva" să mă ajute. Domnul respectiv, nici nu a băgat de seamă, tonul meu "ostentativ" şi atitudinea mea deloc politicoasă şi şi-a continuat drumul spre maşina mea.
Mă întreba binevoitor şi foarte politicos şi dornic să mă ajute, ce s-a întâmplat şi dacă am curent la bord? Apoi a meşterit ceva pe acolo, eu una nu vedeam prea bine ce făcea acolo, căci era capota ridicată... dar cu aceeaşi atitudine iritată şi că doresc să fiu lăsată în pace, tot bombăneam în legătură cu cea ce făcea acolo, că uite maşina nu porneşte. Atunci domul cu mare blândeţe, plin de înţelegere şi nebăgând în seamă iritarea mea îmi spune:
- Urcaţi în maşină, vă rog şi daţi-i o cheie!

Eu urc în maşină, vrând parcă să-i arăt că nici nu porneşte maşina, că iată de când mă străduiesc şi nu am primit nici un ajutor, când, făcând ascultare, împlinesc ce mi-a spus domnul respectiv să fac şi, "minune", maşina a pornit!

Nu-mi venea să cred ochilor cât mă străduisem prima oară să o pornesc, în toate modalităţile şi... domnul respectiv cu mâinile goale, în câteva minute a reuşit să o repare, mi-a spus că nu erau strânse bine bornele la baterie. ...îmi venea să-l îmbrăţişez puternic, însă i-am mulţumit din inimă, cu recunoştinţă, l-am întrebat cât mă costă, dar a spus că m-a ajutat cu drag. I-am mulţumit şi apoi ne-am despărţit, eu nerealizând că de fapt aşa de grabnic ajutător şi de simplu a venit ajutorul de la Sfântul Mina.

Abia apoi, pe drumul de întoarcere, am realizat că fusese ajutorul Sfântului Mina, aşa precum mi-a zis părintele duhovnic Serafim, grabnic a răspuns sfântul chemării mele, însă ajutorul el ştia cum trebuia să vină, nu cum mă gândeam eu, ci cum era e mai bine... şi atunci din toată inima i-am mulţumit sfântului şi i-am cântat: “Bucură-te, Sfinte mare Mucenice Mina, mult pătimitorule”!

Daniela, noiembrie 2014, Braşov

46. De când mi-a răspuns prima dată la rugăciune, aproape că nu-i mai dau timp să răsufle

Când am început să merg la Biserică nu înţelegeam de ce, dacă Dumnezeu e mai mare peste toţi Sfinţii, oamenii se roagă sfinţilor şi nu direct lui Dumnezeu. Atunci însă când l-am întrebat pe părintele cui să mă rog pentru fraţii şi părinţii mei, el mi-a spus: Sfântului Nicolae şi Sfântului Mina. De atunci am început să mă rog celor doi sfinţi, însă mă rugam lor doar pentru familia mea.

Când am avut prima dată nevoie de ajutor, mi-a venit în gând Sfântul Mina şi l-am rugat să mă ajute. A fost o rugăciune tare neîncrezătoare şi deznădăjduită, nu ştiam dacă chiar poate şi vrea să mă ajute, nu ştiam prea multe despre Sfântul Mina şi nu ştiam deci, cui mă rog. Am fost şocată când m-a ajutat, nu mă aşteptam.

Eram la Facultatea de Litere şi aveam foarte mult de citit. Într-o zi când m-am dus la Bibliotecă să împrumut nişte cărţi şi doamna de acolo mi-a spus că nu pot lua nici o carte pentru că nu le-am restituit pe ultimele împrumutate. Ştiam sigur că le-am adus înapoi şi am rugat-o să le caute, mi-a răspuns că nu are rost să le caute, dacă le-aş fi înapoiat ar fi scris în calculator, dar nu a scris, deci nu sunt.

În următoarele 4-5 zile m-am dus în fiecare zi la bibliotecă şi am întrebat dacă nu s-au găsit cărţile. Nimic. Ştiam sigur că le-am dus şi acum nu erau nici unde. Nu ştiam ce să fac şi mi-a venit gândul să-l rog pe Sfântul Mina să mă ajute. Nu ştiam mai nimic despre el, dar i-am spus că eu ştiu sigur că am înapoiat cărţile şi că-l rog să facă cumva, să o ajute pe doamna de la Bibliotecă să le găsească pentru că am nevoie să împrumut alte cărţi.

Înainte să-l rog mă duceam în fiecare zi să întreb dacă au apărut cărţile, după ce l-am rugat nu m- am mai dus. Mă gândeam că nu o să ma ajute şi că o să fiu tare dezamăgită şi de câte ori mă porneam îmi ziceam în gând că poate mai are nevoie sfântul de câteva zile să rezolve problema şi mai aşteptam .

După câteva zile de pauză mi- am făcut curaj şi m-am dus iar să întreb. Am rămas cu gura căscată când doamna de acolo mi-a spus că acum câteva zile căuta câteva cărţi într-o încăpere în care mergea mai rar şi când le-a văzut şi a vrut să le ia, i-au căzut în cap alte cărţi care erau deasupra celor de care avea nevoie şi pe care nu le observase. Cărţile care i-au căzut în cap erau cărţile restituite de mine, pe care nu le mai găsea. Când le-a văzut şi-a adus aminte că atunci când i le-am dat avea ceva urgent de făcut şi le-a pus acolo sus pe raft, fără să le treacă în calculator şi a uitat de ele.

Aceasta a fost prima dată când Sfântul Mina m-a ajutat şi nu m-a şocat atât faptul că a venit când l-am chemat, deşi nu credeam deloc că poate face asta, ci faptul că l-am simţit atât de viu în ajutorul pe care mi l-a dat.

De când mi-a răspuns prima dată la rugăciune, aproape că nu-i mai dau timp să răsufle. Mereu îl chem în ajutor şi mereu, dar mereu, vine. Şi încontinuu mă uimesc mereu, nu atât de ajutor, deşi e imens, cât de faptul că sfântul e atât de viu şi de aproape.

Eram deja o veterană în a-l asalta pe Sfântul Mina cu cereri, aşa că era normal ca atunci când am o problemă, chiar una minoră, să-mi vină în minte faptul că sigur el mă poate ajuta.

Într-o zi de dimineaţă am avut grijă de doi copii, iar pe la ora 14 urma să plec la facultate până seara târziu. Nu mi-am luat nimic de mâncare cu mine şi atunci când am plecat de la copii nu puteam să mă gândesc la altceva decât la mâncare. Mi-am pus eu în minte ca în drum spre facultate o să mă opresc la o covrigărie şi o să-mi achiziţionez doi covrigi. Îmi plăceau foarte mult covrigii de acolo aşa că mă tot gândeam dacă să-i mănânc pe amândoi po loc sau dacă să păstrez unul pentru mai târziu la şcoală. Şi cum nu puteam eu să mă hotărăsc cât de repede să-i mănânc mi-am băgat mâna în buzunar să-mi scot banii. Am scos mâna din buzunar şi nu era decât un leu acolo. Am verificat mai bine, nimic. Am căutat şi-n celălalt buzunar, gol. Deja mă panicam, un covrig era totuşi important pentru mine în acel moment. M-am uitat şi în ghiozdan, pustiu. M-am convins cu tristeţe că nu am decât un leu. Şi cum stăteam eu foarte, foarte amărâtă mi-a venit gândul salvator: Sfântul Mina! I-am spus şi lui planul meu şi l-am rugat să mă ajute şi pentru că ştiam, din experienţa mea, că e foarte grabnic ajutător m-am uitat iar repede în ghiozdan şi prin buzunare să mă asigur că nu mi-a apărut deja un leu pe acolo. Nici o schimbare. Cu toată nădejdea însă, am pornit la drum. Mergeam de acum cu capul plecat, fiind foarte convinsă că o să mă ajute Sfântul Mina să găsesc un leu pe jos, pentru că, desigur, el ne ajută mereu să găsim lucruri.

Planul meu era însă mult mai plictisitor decât al lui. Nu am găsit nimic pe jos şi când am ajuns la covrigărie deja mă convinsesem că îmi ajunge şi un covrig. I-am dat leul vânzătoarei şi tare amărâtă i-am cerut un covrig. Mi-a dat doi. Cred că m-am uitat aşa şocată la ea că a început să râdă şi mi-a spus: „Mie mi se pare că ăştia doi sunt mai mici decât restul, aşa că i-ai pe amândoi la preţ de unu.” Ştiu eu de ce i s-a părut aşa.

Altă dată când Sfântul Mina m-a ajutat să-mi potolesc pofta de mâncare, a fost când eram într-o tabără la munte, organizată de un preot şi de soţia lui. Eram sus pe munte şi nici urmă de magazin şi mie, mare consumator de ciocolată, mi s-a făcut fooarte poftă de un snickers. Nici vorbă că nu aveam de unde să iau şi faptul că ştiam asta mă făcea să mă gândesc şi mai mult ce bun e şi ce mult aş vrea să mănânc unul şi i-am spus Sfântului Mina că ştiu că ar fi absurd să-i cer un snickers, cu atât mai mult că la masă primeam dulciuri, nu duceam lipsă deloc şi era doar un moft. Şi cum fantazam eu cum o să-mi cumpăr trei snickersuri când se termină tabăra şi o să-mi treacă pe veci pofa asta, vine la mine doamna preoteasă şi-mi spune :„am fost cu maşina jos, în sat, la magazin să iau pâine şi am luat şi un snickers, dar eu nu mănânc din ăsta şi m-am gândit să ţi-l dau ţie, poate-l vrei.” Şi l-am vrut!

O altă minune, din cele multe de care am avut parte cu Sfântul Mina, s-a petrecut într-o zi când colega mea de apartament m-a anunţat că trebuie să plătim chiria mai repede, „adică mâine” mi-a spus. Singura problemă era că „adică mâine” însemna în data de 17, iar eu nu primisem salariul pe care trebuia să-l primesc în data de 15. Chiria era de 200 de lei, iar eu aveam doar 50 de lei. Era deja seară iar eu ar fi trebuit să am banii cel târziu până a doua zi dimineaţa ca să-i pot schimba în euro şi să-i dau colegei până la amiază.

M-am cam panicat şi normal că primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i spun Sfântului Mina că am nevoie de ajutorul lui, ştiam că o să mă ajute sigur, numai că în marea mea îndrăzneală i-am spus că aş vrea să mă ajute cât mai repede posibil, pentru că deja intram serios în panică şi asta pentru că niciodată nu mi s-a mai întâmplat să nu am bani de chirie.

Eram la Biserică atunci când colega mea m-a anunţat şi nici n-am apucat să-i spun Sfântului Mina că am nevoie de el că a şi venit la mine o fată de la Biserică şi m-a rugat să mă duc la părintele, care era în diaconicon, şi să-i dau o plasă. Am intrat la părintele şi când m-a văzut mi-a zis: „ce bine că ai venit! tocmai mi-a dat cineva asta pentru tine” şi mi-a dat un plic în care erau chiar 150 de lei. Pentru că doar Sfântului Mina i- am spus că am nevoie de aceşti bani, nu ştiu cine i-a dat plicul părintelui, dar sunt absolut convinsă că ştiu cine a avut iniţiativa.

La foarte multe examene l-am avut alături de mine pe Sfântul Mina. O să amintesc doar unul dintre ele. În anul III de facultate, printre altele, aveam o materie-fenomenologie, care de la bun început mi s-a părut cam grea, iar preofesorul era destul de exigent, aşa că m-am hotărât să învăţ din timp pentru examen, ceea ce din păcate nu s-a petrecut. Timpul a trecut repede şi doar cu puţin înainte am început să învăţ. Noaptea de dinainte de examen m-a prins în plin proces de studiu. Am

reuşit cu greu să parcurg toată materia, dar ultimele cursuri, pentru că m-am uitat peste ele doar înspre dimineaţă, nu erau prea limpezi în mintea mea. Am citit ultimul curs pe la ora 7, iar la ora 9 aveam examenul.

M-am pregătit, i-am zis Sfântului Mina că îl rog neapărat să vină cu mine şi am pornit spre facultate. Am ajuns la examen, care era oral şi am luat un subiect. Conţinea două cerinţe. Prima era chiar din primul curs Platon şi creştinismul - iar o doua era din filosofia lui Heidegger, printre ultimele cursuri, dintre cele care nu erau prea limpezi în mintea mea. Când am citit prima cerinţă n-am mai putut de bucurie, ştiam foarte bine subiectul. Când am ajuns însă la al doila subiect mă şi gândeam unde o să stau la toamnă, în sesiunea de restanţe. Inevitabil m-am gândit la Sfântul Mina şi în disperare de cauză l-am rugat să facem examenul pe din două, eu primul, iar el al doilea subiect. După câteva minute, în care fiecare s-a uitat pe subiectul lui, profesorul a întrebat cine e pregătit. Prima fată care a răspuns avea la primul subiect ceva despre filosofia lui Kant, dar după ce a răspuns câteva minute profesorul a oprit-o şi i-a spus că vrea să reformuleze subiectul şi o roagă să facă o comparaţie între Kant şi Heidegger. M-am bucurat încă o dată de grabnicul ajutor al Sfântului Mina, am ciulit urechile şi am luat o notă foarte bună.

Fratele meu şi soţia lui nu sunt foarte credincioşi, însă asta nu i-a împiedicat să-i ceară ajutor Sfântului Mina atunci când au avut nevoie. Când cumnata mea a rămas însărcinată, şeful ei s-a enervat foarte tare şi i-a spus că acum toate femeile rămân însărcinate doar ca să ia concediu şi bani şi că nu doar că nu are de gând să-i dea concediu de maternitate, ci o va concedia. I-a spus să nu se mai obosească să meargă din următoarea zi la lucru, iar peste două săptămâni îi va trimite el actele de concediere.

Când mi-au spus şi mie asta le-am spus că pe mine Sfântul Mina mă ajută mereu şi că ar putea să-i ceară şi ei ajutorul, mai ales că rezolvarea unei nedreptăţi este printre specialităţile lui. În cele două săptămâni de aşteptare s-au rugat sfântului şi la împlinirea termenului, în loc să primească actele de demitere din funcţie, cumnata mea a primit un telefon de la şeful ei care şi-a cerut iertare şi i-a spus că s-a răzgândit, că nu o va da afară de la lucru, ba mai mult, o va menaja şi că poate să-şi ia conediu din ce lună va considera ea necesar.

Raveca Constantin, 9 noiembrie 2014, Cluj

47. Sfântul l-a păzit de accident

Şi eu trebuie să mărturisesc ajutorul dat atunci când credeam că soţul meu a avut un accident. Era la volan, ploua foarte tare, nu se vedea nimic şi la un moment dat nu a mai răspuns la telefon. Am crezut că a avut un accident. M-am rugat Sfântului Mina şi după mai multe ore, în noapte, am aflat că soţul meu era bine.

Poate fi considerată o coincidenţă, poate fi explicat prin faptul că ploaia a afectat comunicarea, dar eu ştiu că a fost ajutor de la Maica Domnului, Sfântul Mina si părintele Arsenie Boca.

Claudia Ghiorean, noiembrie 2014, Cluj

În loc de Încheiere

Am scăpat copilul de la etaj şi a scăpat doar cu câteva zgârieturi

Sfântul mare mucenic Mina este ocrotitorul familiei noastre alături de Sfântul Nicolae si Sfântul Nectarie. Ei sunt ocrotitorii ştiuţi, pentru că multe minuni ni se întâmplă în fiecare clipă, tuturor, prin mijlocirea tuturor Sfinţilor.

Sfântul Mina este cunoscut mai ales pentru ajutorul dat în grabnica aflare a lucrurilor pierdute sau furate. Fiind la sfârşitul facultăţii şi începutul întemeierii familiei, ne aflam împreună cu soţia în faţa necunoscutului, ce o să facem, unde o să locuim, cum va fi viaţa noastră. Fără a căuta soluţii miraculoase ne-am rugat Sfântului Mina pentru ajutor, iar Sfântul Mina a lucrat astfel încât am reuşit să primim o locuinţă ANL. De la această minune ne-am întărit în dragostea şi comuniunea cu Sfântul Mina.

Dumnezeu ne-a dăruit doi copii, o fetiţă şi un băieţel, căruia i-am pus numele Mina. Când băieţelul avea 6 luni, Dumnezeu a îngăduit să trecem printr - o încercare. Coboram scările să plecăm din localitate, iar soţia s-a împiedicat de o treaptă şi l-a scăpat pe băieţel jos. Bebeluşii sunt foarte elastici, şi copilaşul a alunecat printre barele scării şi a căzut de la etajul unu. Din marea milostivire a lui Dumnezeu a scăpat doar cu o zgârietură. Chiar şi cei de la urgenţe se minunau cum l-a scăpat Dumnezeu şi spuneau că ar vrea să îl vadă pe copil peste mai mulţi ani să vadă ce planuri are bunul Dumnezeu cu el.

Aşa cum Sfântul Mina a înfăptuit acea mare minune cu negustorul tăiat în bucăţi pe care l-a înviat, precum în acatistul Sfântului Mina la icosul al 10-lea se spune: „Bucură-te, minune mai presus de toate minunile; /Bucură-te, cel care ai primit darul de a reface şi a da viaţă trupului tăiat în bucăţi" la fel şi pentru noi şi băieţelul nostru credem că Dumnezeu a făcut o mare minune pentru rugăciunile Sfântului mare mucenic Mina. De atunci preţuim mai mult copiii şi înţelegem că aceştia sunt cu adevărat un mare dar de la Dumnezeu, iar viaţa e o mare taină aflată în mâinile lui Dumnezeu. De asemenea de atunci aducem rugăciuni de mulţumire lui Dumnezeu şi Sfântului Mina.

Mijlocirea Sfântului Mina a continuat în toate clipele importante din viaţa familiei noastre. Ne-a ajutat şi când soţia mea şi-a găsit un servici bun aşa cum n-ar fi nădăjduit. Minunile le împlineşte Dumnezeu în viaţa tuturor, însă mai întâi ne şi încearcă prin răbdare şi întâmplări, mai ales pentru a ne întări sufleteşte şi pentru a

înţelege că atunci când omeneşte nu se mai poate face nimic, El intervine foarte sensibil şi concret în acelaşi timp, pentru rugăciunile Sfinţilor.

Atunci când Sfântul Mina a coborât din munte, cunoscând cu harul Duhului Sfânt că în cetate sunt petreceri şi închinări la idoli, a stigat în acea adunare: „Venit-am către cei ce nu mă caută pe mine, arătatu-m-am celor ce nu întrebau de mine” ! Aceasta poate părea smintitor, cum s-a dus Sfântul Mina în acea mare adunare, nechemat şi necăutat de nimeni, însă nu el era cel necăutat şi nechemat ci Mântuitorul Hristos Însuşi... Sfântul Mina vorbea ca din Sfânta Scriptura, unde Sfântul apostol Pavel în epistola către Romani cap. 10, 20, rosteşte o profeţie a proorocului Isaia: „Dar Isaia îndrăzneşte şi zice: Celor ce nu Mă căutau M-am arătat, celor ce de Mine nu-ntrebau M-am fost aflat.”....

Iar de ce a făcut Sfântul Mina aceasta, ştiind că va fi martirizat, foarte frumos aflăm din acatistul acestuia, icosul al 5 lea: „Bucură-te, cel ce nu voieşti răutăţile oamenilor; Bucură-te, cel ce plângi pentru nepriceperea lor; Bucură-te, cel ce pururea îi îndemni la fapte bune”. Astfel prin jertfa acestuia din dragoste pentru Dumnezeu şi oameni, mulţimi nenumărate şi în zilele noastre află despre Dumnezeul creştinilor şi aleargă spre mântuire. Astfel prin nenumăratele minuni ale Sfântului Mina, oamenii îl află de fapt pe Dumnezeu.

Pr. Mircea Sandu, noiembrie 2014, Cluj

Acatistul Sfântului mare mucenic Mina

După obişnuitul început, se zic:

Troparul Sfântului mare mucenic Mina: Ca cel ce eşti împreună vorbitor cu cei fără de trup şi cu purtătorii de nevoinţă împreună-petrecător, adunându-ne cu credinţă, te lăudăm pe tine, Mina, cerând pace lumii şi sufletelor noastre mare milă.

&&&

Condacul 1

Folositor şi ajutător mare te-ai arătat lumii în primejdii, mucenice, că pe mulţi ai izbăvit de pagube: pe furi urmărind, pierderile depărtându-le şi celor ce aleargă la tine cu credinţă împlinind cererea lor; pentru aceasta te rugăm, fii milostiv şi nouă care îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!***

Icosul 1

Întrupându-se Cuvântul lui Dumnezeu s-a luminat făptura, şi printr-Însul a izvorât mulţimea mucenicilor, care au pătimit până la sânge, făcându-se apărători celor neputincioşi; pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, stea neapusă.
Bucură-te, rază de nematerialnic foc.
Bucură-te, lumina celor păgubiţi.
Bucură-te, căderea celor răpitori.
Bucură-te, taină care destăinuieşti nelegiuirea.
Bucură-te, stavilă care opreşti rătăcirea.
Bucură-te, stâlp care împiedici necuviinţa.
Bucură-te, adânc care pierzi lăcomia.
Bucură-te, suflare care întăreşti inimile celor suferinzi.
Bucură-te, mână care descoperi prădăciunile.
Bucură-te, lanţ care fereci pe făptuitorul celor rele.
Bucură-te, negura care întuneci gândurile necurate.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 2-lea

Biruitor grabnic te-ai făcut prigonitorilor celor care voiau a răpi munca săracului amărât de soartă şi a stinge fiinţa lui, fiind ameninţat de întâmplări; pentru aceasta strigăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Să nu se învrednicească nelegiuiţii a ne supune sub picioarele lor, sfinte, când se pornesc asupra noastră ca valurile mării ce vin spumegând pe aripile vănturilor turbate; ci să cadă ca spicele ţarinii de faţa ta şi noi să te binecuvântăm, zicând:
Bucură-te, nădejdea noastră cea tare.
Bucură-te, căderea nelegiuiţilor vrăjmaşi.
Bucură-te, ingrădirea nesăţioaselor fiare.
Bucură-te, înfrânarea mândrilor răpitori.
Bucură-te, că se cutremură cei ce calcă poruncile tale.
Bucură-te, că se ticăloşesc cei ce nu cinstesc minunile tale.
Bucură-te, că se chinuiesc cei ce nu cheamă într-ajutor numele tău.
Bucură-te, că se tulbură cei ce te amărăsc.
Bucură-te, că se laudă cei ce îţi mulţumesc ţie.
Bucură-te, că de mila ta toată făptura se veseleşte.
Bucură-te, că de îngrozirea ta toţi cei ce au greşit se pocăiesc.
Bucură-te, izbăvitorul celor umiliţi.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 3-lea
Dreptatea şi pacea având în cugetul tău, ai părăsit tabăra Frigiei, nemaiputând suferi ca să vezi închinăciunea la idoli. Pentru aceasta, suindu-te la munte, cu post şi rugăciuni ţi-ai curăţit sufletul de păcate şi te-ai întărit în credinţa Domnului nostru Iisus Hristos, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Păgânii, nemairăbdând urmările tale cele sfinte, prin care se defăima înşelăciunea lor cea idolească, căci propovăduind credinţa lui Hristos poporului şi dovedind că El este Dumnezeu, care face minuni, iar nu pietrele şi arama, te-au supus la chinuri pe care le-ai primit cu dragoste. Pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, cel ce ai fost frecat peste tot trupul cu târsâne.
Bucură-te, cel ce pe urmă ai fost ars cu foc.
Bucură-te, cel ce ai răbdat usturimea ciulinilor.
Bucură-te, că ai fost străpuns peste tot cu suliţe.
Bucură-te, că ai suferit pe tâmplele tale ciocane de fier.
Bucură-te, că şi alte munci ai suferit cu răbdare.
Bucură-te, că n-ai cârtit împotriva lui Dumnezeu pentru pătimirea ta.
Bucură-te, mai ales, că te-ai luptat cu bucurie împotriva trupului şi a sângelui.
Bucură-te, că Alexandria s-a îngrozit de credinţa ta cea tare.
Bucură-te, că tiranii erau mustraţi de cutezarea ta.
Bucură-te, că, nemaiavând cu ce te mai spăimânta, au poruncit să fii tăiat cu sabia.
Bucură-te, că mulţi din privitori te binecuvântau zicând:

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 4-lea

Fericita credinţă a Răsăritului ridicând în sfârşit crucea între popoarele păgâne, după căderea tiranilor vrăjmaşi ai creştinătăţii, s-a zidit în Alexandria biserica ta, Sfinte, de către un iubitor de Hristos cetăţean, în vremea lui Constantin împăratul; şi acolo au fost aduse rămăşiţele moaştelor tale, cărora ne închinăm cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Glas ridicând către tine strigăm: Grăbeşte-te, sfinte, a ne apăra; nu ne dezlipi nădejdile de la mila ta cea mare; că unde vom năzui afară de tine să ne liniştim, după noianul păcatelor noastre, după Mântuitorul şi prea curata lui Maică, decât la tine cel ce ai pătimit cu dragoste pentru Hristos şi pentru a noastră mântuire; tinde-ţi mâna ta spre noi, mucenice, ca să te binecuvântăm zicând:
Bucură-te, aflătorul lucrurilor pierdute.
Bucură-te, aducătorul lor în starea în care au fost.
Bucură-te, lauda cetăţenilor cinstiţi cu fapta.
Bucură-te, fericirea neguţătorilor cu bune măsuri.
Bucură-te, păzitorul neadormit al satelor şi al oraşelor care suferă de pagube.
Bucură-te, scăparea celor ameninţaţi de văpaie şi de vifor.
Bucură-te, uşurarea popoarelor ce se amărăsc de năvălirile grozave şi de asuprelile nedrepte.
Bucură-te, povăţuitorul drumeţilor ce te cer în ajutor.
Bucură-te, izbăvirea oamenilor de moartea năprasnică.
Bucură-te, scăparea corăbiilor cuprinse de vijelie şi de furtuni.
Bucură-te, mângâierea a tot sufletul asuprit şi amărât.
Bucură-te, şi al nostru apărător grabnic în suferinţe.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 5-lea

Hrană de mântuire vieţii noastre trimite-ne nouă, sfinte, de la Dumnezeu, ca să nu pierim de mulţimea patimilor ce se îndesesc în noi cu prisosinţă, că păcătoşi suntem; dar care păcat sau ce mulţime de greşeli poate covârşi vreodată nemărginita milostivire a lui Dumnezeu, având rugători cetele mucenicilor? Cu acelea împreună cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi, zice împăratul şi proorocul David. Pentru aceasta, smerindu-ne până la moarte, cădem către tine, mare mu-

cenice Mina, să te rogi lui Dumnezeu pentru noi păcătoşii ca să ne liniştească durerile, biruind pe vrăjmaşii care se luptă împotriva legilor Lui. Apropie-te, dar, sfinte, apropie-te de noi cei ce pătimim ca să slăvim minunile tale, cântând:
Bucură-te, mijlocitor fierbinte al celor suferinzi către Dumnezeu.
Bucură-te, stăruitor grabnic către Dânsul.
Bucură-te, ajutor puternic pentru cei ce păzesc poruncile Lui.
Bucură-te, nădejde neruşinată a creştinilor.
Bucură-te, tămâie bineprimită la cer în rugăciune.
Bucură-te, vas ales al Sfintei Treimi.
Bucură-te, cel ce nu voieşti răutăţile oamenilor.
Bucură-te, cel ce plângi pentru nepriceperea lor.
Bucură-te, cel ce pururea îi îndemni la fapte bune.
Bucură-te, că îi povăţuieşti a vieţui în unire şi dragoste.
Bucură-te, că pe mulţi i-ai adus la pocăinţă.
Bucură-te, că pentru toţi te rogi pururea.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 6-lea
Evreul, care era asuprit de creştin, prin tăinuirea banilor ce îi lăsase spre păstrare la el până la întoarcerea sa, s-a botezat văzând minunea, când i-ai descoperit adevărul; iar creştinul, îngrozindu-se de fapta ce făcuse spre vătămarea sufletului pentru iubirea de argint, s-a pocăit, strigând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
Pe călcătorul de jurământ creştin şi vicleanul prieten al iudeului, ieşind din biserica ta, unde mărturisise neadevărul, că nu are ştiinţă de acei bani, l-a răpit calul; şi tu te-ai arătat femeii lui acasă, ca să trimită bărbatului ei aurul iudeului, precum a şi urmat şi îndată s-a descoperit vicleşugul. De aceea cântăm ţie:
Bucură-te, vădirea vicleşugului tăinuit.
Bucură-te, aflarea aurului răpit.
Bucură-te, ruşinarea faptelor rele.
Bucură-te, amărăciunea urmării lor.
Bucură-te, împlinirea datoriilor credinţei.
Bucură-te, creştinătorul iudeului rătăcit.
Bucură-te, pocăinţa creştinului pierdut.
Bucură-te, lauda Bisericii Răsăritului.
Bucură-te, întristarea neamului iudeilor.
Bucură-te, că prin a ta minune s-a arătat puterea darului.
Bucură-te, că prin a ei lucrare două suflete s-au izbăvit.
Bucură-te, vrednicule lăudător al lui Hristos.

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 7-lea

Lanţurile fermecătoare ale diavolului cu care înfăşură sufletele cele slabe spre a le trage la el, cum s-ar putea sfărâma, de nu am avea cugetul lucrător spre mântuire? Acesta dar, întărindu-se de către puterea Sfinţilor mucenici aleşi de Dum-nezeu, risipeşte negura înşelăciunii şi dezleagă legăturile vicleanului prin pocăinţă, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Slavă Ţie, Împărate Sfinte, Dumnezeule atotputernice, care dintre noi oamenii şi pentru noi ai ales pe Sfinţii Tăi mucenici şi apostoli, ca să ne izbăvească de cursele vrăjmaşului şi să ne împărtăşească de bunătăţile Tale cele nemărginite; ca în acest chip să prea slăvească numele Tău cel întru tot Sfânt, şi să cântăm:
Bucură-te, Mina cel de toţi iubit.
Bucură-te, mucenic prea fericit.
Bucură-te, luptător neostenit.
Bucură-te, viteaz neobosit.
Bucură-te, cuget neprihănit.
Bucură-te, privighetor neadormit.
Bucură-te, doctor iscusit.
Bucură-te, judecător nemituit.
Bucură-te, sprijinitor nepărtinitor.
Bucură-te, dar nesfârşit.
Bucură-te, de daruri dătătorule.
Bucură-te, de multe minuni făcătorule.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 8-lea

Numele tău, mai mult decât oricare altul dintre sfinţi, s-a făcut creştinilor mai dorit, Mina, pentru aflarea grabnică şi îndestulătoare a orice păgubiri suferite de dânşii. Pentru care şi astăzi pătimind cei ce stau înaintea icoanei Tale cu credinţă, se roagă a te milostivi spre ei, mângâindu-i şi îndeplinind cererea lor, ca să-ţi aducă laudă, cântând lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Obosiţi de valurile întâmplărilor ce vin asupra noastră, nu ne putem lupta şi nici nu suntem vrednici de milostivire, pentru că pocăinţă nu avem, adâncindu-ne în gânduri şi fapte urâte; pentru aceasta cădem înaintea ta, să ne izbăveşti de ispitele

ce ne apasă şi să ne întăreşti în dragostea lui Dumnezeu, ca să scăpăm de vrăjmaşi şi să-ţi cântăm:
Bucură-te, turn de tărie.
Bucură-te, rază de bucurie.
Bucură-te, ancoră tare.
Bucură-te, zid de scăpare.
Bucură-te, gând întăritor.
Bucură-te, liman izbăvitor.
Bucură-te, lumină sfântă.
Bucură-te, armă nebiruită.
Bucură-te, înger ceresc.
Bucură-te, dar dumnezeiesc.
Bucură-te, apărătorul creştinilor.
Bucură-te, miluitorul săracilor.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 9-lea

Patimile cu care tu ai pătimit să ne fie în ajutorul patimilor noastre şi rănile trupului tău acoperământ durerilor ce ne tulbură toată odihna. Dă-ne dar, în primejdii, răbdarea ta, sfinte, ca printr-însa să dobândim mântuirea sufletului şi întărirea neputinţelor noastre spre a cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Cu sângele tău cel curs pentru dragostea lui Hristos, spală întinăciunea păcatelor noastre, prea fericite, şi cu mulţimea minunilor schimbă cugetele celor ce ne prigonesc, spre a nu fi osândiţi cu nedreptate şi să nu întunece adevărul pricinilor, ce avem după a lor plăcere, că tu eşti cel care descoperi toate nelegiuirile şi ţie se cuvine a cânta:
Bucură-te, mângâierea celor asupriţi în judecăţi,
Bucură-te, biruinţa ostaşilor ce se luptă pentru credinţă.
Bucură-te, pământ roditor de fapte bune.
Bucură-te, floare frumoasă din părţile Siriei.
Bucură-te, mărgăritar ales de Dumnezeu.
Bucură-te, trandafir mirositor între spinii idoleşti.
Bucură-te, piatră scumpă din comorile Egiptului.
Bucură-te, dar prin care s-a împlinit menirea magilor de la Răsărit.
Bucură-te, cedru crescut între cedrii Libanului.
Bucură-te, câmp adăpat de apele Iordanului.
Bucură-te, strajă neadormită a mănăstirilor din Muntele Sfânt.
Bucură-te, povăţuitor osârdnic al celor ce merg la mormântul Mântuitorului.

Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 10-lea

Rămăşiţele călătorului omorât de gazda făcătoare de rău, spre a-i lua aurul cu care mergea la biserica ta, tăindu-l bucăţi şi îngropându-l în grădina sa, tu le-ai dezgropat a două zi, întrupându-l precum a fost şi dându-i viaţă. De această minune îngrozindu-se ucigaşul, a căzut la picioarele tale cu lacrimi, rugându-se să nu-l pierzi. Iar călătorul trezit ca din vis după moarte, a dat lui Dumnezeu laudă, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Zadarnică a fost sârguinţa vinovatului de a ascunde uciderea străinului pe care, înnoptând la dânsul, l-a găzduit; că tu urmându-i nevăzut, pentru dragostea ce avea către tine, te-ai arătat a doua zi ca un ostaş împărătesc, cerând să-ţi dea pe călător; despre care, tăgăduind că ar avea ştiinţă, tu i-ai descoperit fapta şi l-ai mustrat cumplit. Pentru aceasta cântăm ţie:

Bucură-te, minune mai presus de toate minunile.
Bucură-te, cel care ai primit darul de a întrupa şi a da viaţă trupului tăiat în bucăţi.
Bucură-te, că vinovatul s-a îngrozit de puterea ta.
Bucură-te, că cel ucis, necunoscând de ce este mustrat acela, s-a spăimântat.
Bucură-te, că fapta aceasta n-ai voit să o descoperi îndată.
Bucură-te, că prin iconomia ta amândoi se găseau în uimire.
Bucură-te, cel prin care călătorul şi-a îndeplinit voinţa, închinându-se ţie.
Bucură-te, că şi făgăduinţei lui a urmat, aducând în biserica ta mari daruri.
Bucură-te, mângâietorule al tuturor celor ce aleargă la tine.
Bucură-te, mărite izbăvitor al celor ce te cinstesc.
Bucură-te, înzestrătorule al fetelor sărace.
Bucură-te, uşurătorule al celor căzuţi în datorii grele.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 11-lea

Taina aceasta a sfintei pronii, care prin tine s-a săvârşit, Mina, putându-se reface trupul cel tăiat în bucăţi al calătorului ucis şi a fi adus iarăşi la viaţă, este de nepătruns; pentru care, minunându-ne de darul ce ţi s-a dat ţie de la Dumnezeu, cu credinţă cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Iubitorul de sine Eutropie, făgăduind un vas de argint pentru biserica ta, şi făcând două deopotrivă, acel cu numele tău i s-a părut mai frumos decât acel pentru dânsul; drept care a hotărât să-l oprească pentru sine. Tu însă nesuferind înşe-

lăciunea aceasta, ai luat vasul de la sluga lui când se spăla în corabie şi cu dânsul împreună l-ai ţinut în mare până când s-a mustrat Eutropie însuşi de lăcomia sa. Pentru aceasta cântăm ţie:
Bucură-te, că îndată ai scos pe slugă cu vasul din mare.
Bucură-te, că sluga s-a înfăţişat stăpânului său întreg şi nevătămat.
Bucură-te, că el, mulţumind lui Dumnezeu, a şi dus vasul la biserică.
Bucură-te, mustrătorul lui Eutropie pentru îndrăzneala ce făcuse.
Bucură-te, îndreptătorul purtării sale celei lacome.
Bucură-te, scăparea slugii de la moarte pentru nevinovăţia sa.
Bucură-te, că prin aceasta ai vrut să arăţi puterea adevăratei credinţe.
Bucură-te, că pentru faptă iar nu pentru lucru ai înfrânt voinţa cea rea.
Bucură-te, că lui Dumnezeu s-a adus prin aceasta laudă.
Bucură-te, că numele Lui s-a preaslăvit prin facerea minunilor tale.
Bucură-te, că pentru Dânsul ai pătimit ca să şi biruieşti cu Dânsul.
Bucură-te, mucenice prea folositorule.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 12-lea
Văzându-se Sofia, o femeie oarecare din părţile Fecozaliei, care venea la biserica ta să se închine, ameninţată a fi batjocorită pe cale de către un oştean, a cerut de la tine ajutor cu glas, şi îndată ai izbăvit-o de năvălirea aceluia, vădindu-l cu ruşine către mai mulţi; după care femeia a dat lui Dumnezeu laudă, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Şchiopul şi o femeie mută, care de mult timp stăteau lângă biserica ta cu alţi bolnavi, aşteptând vindecarea, te-au văzut la miezul nopţii, zicând: Şchiopule, scoală pe femeia aceea şi mergi de aici; la care cuvinte, mâhnindu-se şchiopul, pentru că s-a crezut depărtat de la tine, nu făcea nici o mişcare; tu însă repetând porunca, el a trebuit să asculte şi îndată s-au văzut amândoi vindecaţi; pentru aceasta cântăm ţie:
Bucură-te, că şchiopul spăimântându-se a fugit.
Bucură-te, că muta, spăimântându-se, a vorbit.
Bucură-te, că şi alţi bolnavi ai tămăduit.
Bucură-te, că pe necredincioşi i-ai smerit.
Bucură-te, că pe iubitorii de Hristos i-ai veselit.
Bucură-te, că pe străini i-ai adăpostit.
Bucură-te, că pe flămânzi i-ai hrănit.
Bucură-te, că pe văduve le-ai miluit.
Bucură-te, apărătorul celor din primejdii.
Bucură-te, îndestulătorul celor prădaţi.

Bucură-te, izbăvitorul Sofiei.
Bucură-te, mângâietorul celor asupriţi.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, prea fericite mucenice Mina, ascultă rugăciunea noastră ce-ţi aducem din toată inima, ca să ne izbăveşti pe noi de boli şi de primejdii, spre a cinsti pomenirea ta şi a mărturisi minunile, pe care cu puterea Sfântului Duh le faci nouă celor ce cu credinţă cântăm: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1
Întrupându-se Cuvântul lui Dumnezeu s-a luminat făptura, şi printr-Însul a izvorât mulţimea mucenicilor, care au pătimit până la sânge, făcându-se apărători celor neputincioşi; pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, stea neapusă.
Bucură-te, rază de nematerialnic foc.
Bucură-te, lumina celor păgubiţi.
Bucură-te, căderea celor răpitori.
Bucură-te, taină care destăinuieşti nelegiuirea.
Bucură-te, stavilă care opreşti rătăcirea.
Bucură-te, stâlp care împiedici necuviinţa.
Bucură-te, adânc care pierzi lăcomia.
Bucură-te, suflare care întăreşti inimile celor suferinzi.
Bucură-te, mână care descoperi prădăciunile.
Bucură-te, lanţ care fereci pe făptuitorul celor rele.
Bucură-te, negura care întuneci gândurile necurate.
Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimitorule!

Condacul 1
Folositor şi ajutător mare te-ai arătat lumii în primejdii, mucenice, că pe mulţi ai izbăvit de pagube: pe furi urmărind, pierderile depărtându-le şi celor ce aleargă la tine cu credinţă împlinind cererea lor; pentru aceasta te rugăm, fii milostiv şi nouă care îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte mare mucenice Mina, mult-pătimi-torule!***

După aceasta se zice aceasta:

Rugăciune foarte folositoare şi grabnic ajutătoare către Sfântul mare mucenic Mina

O, prea sfinte şi întru tot lăudate, mare mucenice Mina, şi de minuni făcătorule; primeşte această rugăciune de la mine nevrednicul robul tău, căci către tine, ca la un adevărat izvor de tămăduiri şi grabnic folositor şi ajutător prea minunat, scap eu ticălosul şi către sfânt chipul icoanei tale cu lacrimi fierbinţi mă rog ţie: Vezi, sfinte, paguba mea, vezi sărăcia şi ticăloşia mea; vezi bubele şi rănile tru-pului şi sufletului meu.

De aceea mă rog ţie, fericite şi Sfinte Mina, grăbeşte-te de mă ajută cu neîn-cetatele şi sfintele tale rugăciuni şi mă sprijineşte pe mine robul tău. Ia aminte la suspinele mele şi nu mă trece cu vederea pe mine ticălosul şi scârbitul, că ştiu, sfinte al lui Dumnezeu, că de ai şi pătimit munci grele şi chinuri înfricoşătoare de la cei fără de lege pentru dragostea lui Hristos, dar prin acele suferinţe astăzi vieţuieşti luminat şi ai aflat dar de la Dumnezeu. Fiindcă ne-am încredinţat că şi după mutarea ta din viaţa aceasta trecătoare, cine a năzuit la sfântă biserica ta şi cu credinţă ţi s-a rugat nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat pe tine întru ajutor şi nu l-ai auzit? Sau cine te-a chemat pe tine, de minuni făcătorule, şi tu l-ai trecut cu vederea? Sau cui, în pagube fiind şi alergând spre ajutorul tău, nu i-ai descoperit paguba lui?

Minunile şi ajutorul tău m-au făcut şi pe mine, ticălosul şi scârbitul, ca să alerg la ajutorul tău. Am auzit de neguţătorul acela din pământul Isauriei, care venea la biserica ta spre rugăciuni, nu numai că ai vădit pe ucigaşul său şi l-ai scos din paguba lui dându-i îndărăt punga cu galbeni; dar, o! minune, că şi din mort şi tăiat în bucăţi, tu l-ai vindecat şi l-ai făcut sănătos.

Asemenea şi lui Eutropie, din mare i-ai scos sluga cu vasul cel de aur ţinut în mâini, fiindcă îl făgăduise bisericii tale. Tot aşa şi femeia Sofia, care venea spre închinare în sfânt locaşul tău, nu numai că a fost izbăvită de ostaşul acela ce o silea spre păcat, dar şi pe ostaş după cuviinţă l-ai certat. La fel şi şchiopul care venea la sfântă biserica ta spre închinare, cu rugăciunea îndată l-ai tămăduit. Asemenea şi femeii celei mute, i-ai deschis graiul şi vorbea curat. De asemenea atunci când iudeul dăduse prietenului său creştin o pungă cu galbeni, pe care creştinul tăgăduia că a primit-o, jurând pentru aceasta chiar în biserica ta, tu, nu numai că ai izbăvit pe creştin de jurământ, dar şi evreul, văzând minunea ta, a crezut întru tine şi a venit la credinţa creştină.

Aceste minuni ale tale, sfinte, m-au făcut pe mine a crede că la orice facere de bine eşti gata ajutător şi grabnic folositor şi minunat. De ceea încredinţat sunt că tot cel ce aleargă la tine, cerănd cu credinţă ajutor, nu-l treci cu vederea. Pentru aceasta şi

eu cred că tu acelaşi eşti, sfinte, ca atunci şi astăzi, că oricine a alergat la tine nu s-a întors neajutat.

Pentru aceasta şi eu acum, fiind scârbit şi în pagubă, alerg către tine cu credinţă şi cu lacrimi, îngenunchind, şi mă rog ţie, Sfinte şi mare mucenice Mina, ca să te rogi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pentru mine păgubaşul şi scârbitul, celui ce n-a trecut cu vederea rugăciunea ta cea mucenicească, ci te-a ascultat şi te-a întărit şi te-a primit în cereştile locaşuri. Către Acela roagă-te ca să fiu şi eu ajutat şi miluit pentru rugăciunile tale, şi din pagube şi necazuri izbăvit, ca să laud şi bine să cuvântez şi să slăvesc întru tot lăudatul şi prea puternicul nume al Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mulţumim tuturor celor ce ne-au trimis mărturiile lor, fără de care nu am fi putut realiza acest material!

Dacă doriţi să ne mai trimiteţi mărturiile dumneavoastră legate de ajutorul Sfântului Mina, puteţi face în continuare acest lucru, la adresa:

ralucabaila@yahoo.com sau la adresa ascor clui@yahoo.com.

Sursa:
https://media.ascorcluj.ro/wp-content/uploads/2014/11/minunile-sf-Mina-final-2014.pdf